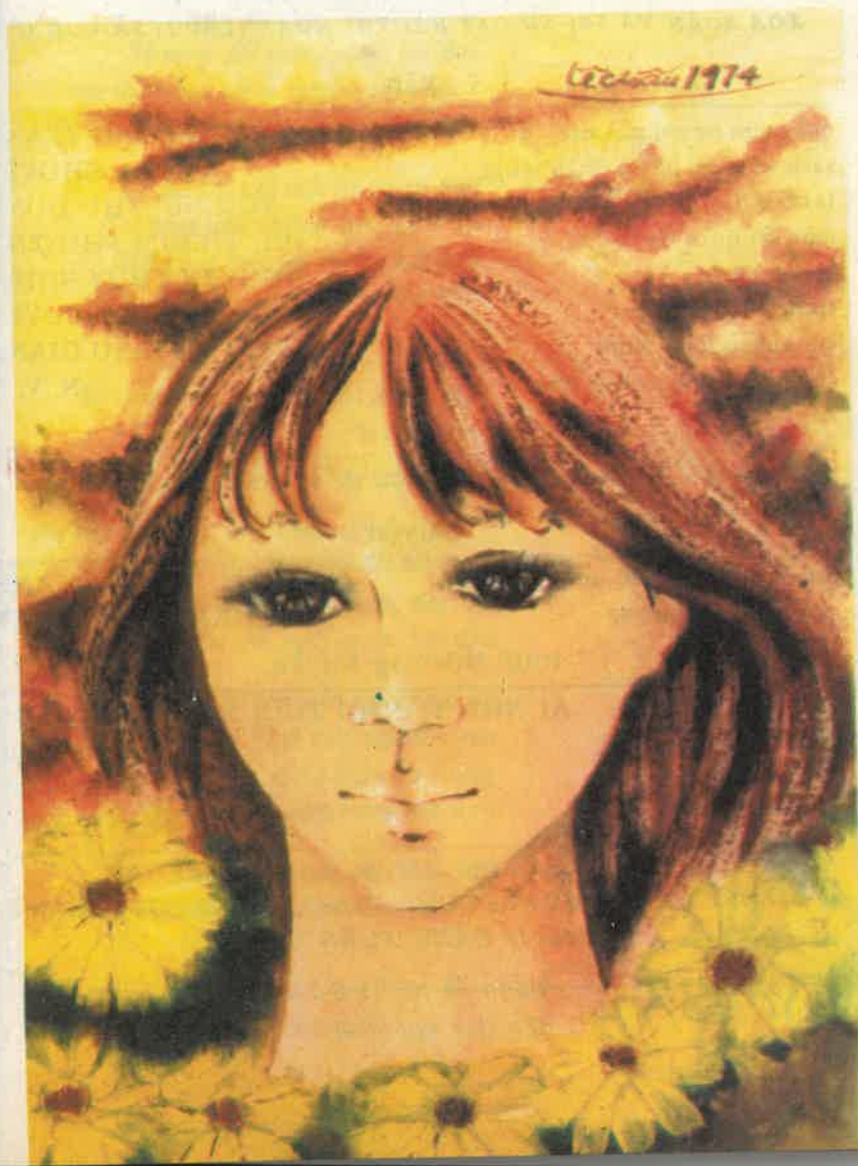

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA YÊU THƯƠNG

Chủ nhiệm, chủ bút :

Phụ tá chủ nhiệm :

Thư ký tòa soạn :

DUYÊN ANH
NGUYỄN TÂN KHANG
ĐINH TIỀN LUYỆN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU
TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 63 BÙI THỊ XUÂN (LẦU I) SAIGON II

văn

ngày xưa người xưa thân ái
sách vở, bạn bè và phân trắng
ta bỗng đứng quên
mùa hạ quen em
khàng nhiên
trong cơn mưa chiều
cúi xuống lòng mình
còn hoài trong tưởng nhớ

HOÀNG THỊ ĐOAN TRANG
VĂN KHUYẾN
TÔN NỮ THU DUNG
PH. TH. KIM PHƯỢNG
NGUYỄN THUY NHIÊN
TR. TH. HẢI NGUYỄN
KIỀU GIANG
N. V. H

thơ

nguyễn tân si. trần viết dũng. lý văn si. sơn ca, nguyễn ngọc nghĩa.

truyện

cảm ơn em đã yêu anh
chủ nhật uyên ương

DUYÊN ANH
ĐINH TIỀN LUYỆN

mục thường xuyên

nhìn xuống đời
ngọc thân ái
tuổi ngọc và bạn ngọc
chập phớt

AI NHI Ý ĐỨC. TUỔI NGỌC KIẾN CON
NGỌC
TÒA SOẠN
TỔ HỢP KIẾN

Biên tập số 597-BTT-NBC cấp ngày 10-1-1971
Bộ biên tập : TỬ KÊ TƯỜNG. Ý ĐỨC. AI NHI. AI HOA. NGỌC THÂN AI
Quản lý ĐĂNG XUÂN CỌN

Số 137

Tuần lễ từ 21-6-74
đến thứ sáu 28-6-74

Giá
bìa 150đ

Buồn không nhỏ ? mai anh về phở cũ
Đột đời nhau ngọn lửa nhớ nhung
Xa nhỏ rồi, hẳn nhiên quay quắt
Và buồn như bọt sóng mà không

Thành phố đó, nhỏ — anh xa lắc
Sẽ ngày dài tháng rộng, lao đao
Chúng ta có bao nhiêu ngày hạnh phúc ?

Mà mãi hoài chỉ thất lạc nhau

Gởi lại nhỏ mặt hồ rượu mặt
Soi bóng anh những sớm mưa mù
Giữ gìn anh đôi sương bát ngát
(Nơi anh về — nắng gió cong khô)

Nhỏ ọ, chắc là anh chết mất !
Bời rúng tim thương nhỏ không ngờ
Thành phố đó, một thời quá khứ
Sẽ đón về một trái tim hư

Đường diệu vợ, mắt nhau chưa — nhỏ ?
Tình ngái xa từng đổi trời nào
Chim xoải cánh chờ sấu tiếp nối
Có anh ngồi se sắt tim đau

Bời gặp nhỏ bên trời ngời vầng
Nên loay hoay suốt một đời cùn
Ngày quân quanh dưới chân khói sóng
Nên bây giờ lòng trống tay trơn

Nhỏ ọ, mai anh về rồi — nhỏ
Bàn tay nào vẫy lại giữa sương mưa

mai
anh về,
nhỏ ọ

□

NGUYỄN
NGỌC
NGHĨA

và bạn ngọc

H.A. (Hội An) : Cảm động lắm về lời khuyên khích. TN sẽ đều đặn như một người tình đúng hẹn. Muốn biết KV là ai, mời ghé chấp phở chơi.

NGUYỄN VĂN NÔNG (Pleiku) : Mười bài thơ ấy của Nông TN đã nhận đủ. Mong TN chỉ được là một bóng mây nhỏ êm mát đậu lại ở một thời bạn ngọc, được bạn ngọc mong đợi. Chúc Nông và bạn giữ được hoài những thân tình ấy.

MỘNG MƠ (Saigon) : Chẳng qua cũng tại...nghề nghiệp. «Ca» các anh quá, cảm động té lần thì lấy ai làm TN cho Mơ đọc. Cứ như MM, tất cả trái tim bạn ngọc đều can-xe TN thì... đỡ phải viết thư tòa soạn than thở biết mây.

VÕ THANH LIÊM (Phước Nhuận) : Đã nhận được những hình vẽ của

Liêm. Cẩn đơn giản hơn và tránh dùng nét nhỏ quá, vì khi làm bản kẽm thu nhỏ lại sẽ bị mất.

TUYẾT OANH (D.K) : Sẽ có đầy đủ những khuôn mặt Oanh nhắc tới trong dịp giới thiệu những cây bút TN. Oanh đã gửi phiếu về tham dự chưa ? Tác giả CH.NH. V.U... «nhân lại» cảm ơn Oanh nhiều.

HOÀNG ĐÌNH VIỆT (Đà Nẵng) : Hình vẽ của em không làm bản kẽm được. Hãy gửi tiếp những hình vẽ khác.

PHƯƠNG (Saigon) : Khi đọc tới, sẽ đặt «tít» cho bài của em. Không phải học thi, có dịp cứ ghé TN chơi. Lần sau nhớ viết rõ ràng tên ở cuối thư trước khi phóng bút ký nhé, cô nhỏ.

JALAU (Phan Rang) : TN đang đợi Phiếu tham dự GTNCBTN của

Jalau. Sửa soạn gò một bài thơ cho mượt nữa.

TRƯƠNG HỒNG LIÊM (Nha Trang) : Mỗi tuần một vấn đề của tuổi trẻ. TN cố gắng liên tục. Nếu bạn ngọc đóng góp nữa thì càng hay. Mong sẽ tổ chức được những cuộc thảo luận rộng rãi trong những đợt cải tiến kế tiếp, Đang đọc bài của Liêm.

LÊ YÊN LINH PHƯƠNG (Cai Lậy) : Cảm nhiều về bài thơ tặng cho TN, Đúng, TN vẫn là một bạn nhỏ của tất cả bạn ngọc.

SÓC NÂU (Phước Điền) : Nếu không có duyên với TN thì ta vô buồn bán nơi Chấp Phở với lão Kiên Vàng, cũng vui chứ. Thử xem nào, chú Sóc Nâu láu lỉnh.

NGUYỄN PHẠM NGŨ (Saigon) : Cái vòng lẩn quẩn của nghề làm báo cũng như một xe phở, có ngon

mới bán được và có bán được thì ngon mãi. Dù sao thì TN cũng cố gắng hết mình. Đợi xem, nếu TN bán được 1 chục ngàn số thôi, bộ mặt nó sẽ thay đổi hẳn, hơn cả ý em muốn nữa.

THỰC Ý-NGƯ THỦY (?) : Đúng rồi, cứ hy vọng kỹ đi. Viết hay không bằng hay viết và hay viết rồi thế nào cũng trở thành viết hay. Làm gì cũng phải cố công. Đọc hay viết cũng đều là bạn ngọc vậy.

TUYẾT CHÓ VÀNG (Quảng Tín) : Bao giờ về Sài Gòn mời ghé tòa soạn, nhớ dắt theo cả Joly Hương cho vui vẻ. Cảm ơn tất cả những lời chúc tụng và thăm hỏi.

NGUYỄN THƯƠNG TÌNH (Qui Nhơn) : Anh em TN cảm động đón nhận những thân tình của anh dành cho. T.N. mong vì thế mà sống thọ. Chúng tôi sẽ tiếp tục cố gắng tới...tờ giấy cuối cùng để khỏi phụ lòng trông mong của các bạn ngọc.

NGÔ VĂN CHÂU (Vũng Tàu) : Nếu coi chuyện viết lách là một trò chơi thú vị, chuyện bút hiệu chẳng nghĩa lý gì. Đang đọc tới cái truyện mới.

LY THANH (Saigon) : Chỉ là 64 trang báo nhỏ TN không thể đăng hết hay đăng «khuyến khích» những

tuổi ngọc

In tại cơ sở ăn uống

Nguyễn-Bá-Tòng

63 Bùi Thị Xuân, Saigon II.

Số lượng : 6000.

ĐỒNG NAI

270 Đê Thám, Saigon II

Điện thoại : 20.942

Tổng Phát Hành

bài nhận được. Nếu em viết hay thì yên chí đi. TN nhớ rất kỹ.

TÍ CẬN: Không theo dõi TN đâu, cháu chỉ trách móc các chú được. Bài sẽ đọc tới, nhưng chắc là phải chờ đợi hơi lâu đây.

NGUYỄN ĐỨC THANH (Quang Trung): Đã chuyển thư của Thanh qua Chạp Phô. Lần sau Thanh nhớ đừng viết chung như vậy nữa, để bị lẫn mất lắm.

NGUYỄN THUY TÂM (Huê): Tuổi Ngọc chỉ đóng tới bộ 8. Em viết thư còm-măng ở nhà tổng phát hành Đồng Nai. Đã lưu ý ông họa sĩ tại sao lại thiên vị dân kẹp tóc hoài như vậy.

HÀ LAN PHƯƠNG (Saigon): Có dịp em ghé tòa soạn, chủ nhiệm sẽ tặng không em những sô báo ấy. Cảm ơn em, với những bạn ngọc dễ thương đến thế, TN không thể nào chết được đâu.

LÊ THỊ THUY MAI (Qui nhơn): Tác giả MCMT sẽ trở lại TN với một truyện ngắn tuyệt vời trong sô báo tới. Lá Tương Tư được kể là tác phẩm đầu tay của Mờng Mán đã phát hành, em thấy rồi chứ.

NGUYỄN THỊ HẠ (Saigon): TN làm ăn theo lối thủ công nghệ đã hơn ba năm và chắc vẫn còn làm

ăn theo lối đó. Bây giờ thì còn có hai, biết đâu ít tháng nữa chỉ còn và rồi TN bị đào thải. Cỗ gắng chứ. Có nghệ thuật làm ăn luôn nữa. Nhưng vẫn là câu cũ rích: « cái khó bó cái khôn », làm sao vượt thoát được. Cảm ơn cô vạ lăm, chúng tôi đang chờ trúng sô cặp 8 đây.

TÊ VÊ (Đà Lạt): Thi cứ là em của chị Ngọc đi. Cả « mơ thành văn sĩ » nữa. Nhớ ủng hộ TN nhiều nhiều để nó còn khoẻ khoắn bỏ lên Đà Lạt chơi với em mỗi tuần. Nhớ nhé.

NGÔ CANG (Châu Đốc): Rất bằng lòng với những điều lưu ý của bạn. Sẽ cải tiến dần. Khi thu mình vào Bản Nguyệt San chắc sẽ có đủ ngày rộng tháng dài để sửa soạn kỹ hơn. Khi có dịp về Sg, mời bạn cứ ghé tòa soạn chơi.

LÊ QUANG HOA (Vinh Bình): Không ai khóc TN đâu, bằng chứng là nó đã già vờ chết trong một tháng mà chả có ai thăm hỏi. Nó chưa đáng để lên mặt vênh vang nhưng cũng chẳng đến nỗi phải cúi mặt xuống. Khi nào không thích « leo loét » nữa nó sẽ tắt, đợi trời êm ả, nó sẽ lại « bùng lên » mây khói ! Có bạn ngọc là một an ủi lớn rồi.

theo chân danh nã
duyên anh phiêu lưu trên sông

Mười năm trước, anh Duyên Anh dạy học ở An Giang. Anh đã « phiêu lưu » đường bộ khắp miền Chợ Mới, Hòa Hảo, Tân Châu... bằng xe lội đập và xe lội gấn máy. Những miền anh tới, những đường anh đi, anh đã lần lượt cho các nhân vật trong *Mây mùa thu*, *Luật hè phở*, *Hạ ơ tới* và đi. Nhưng Duyên Anh chưa « phiêu lưu » đường thủy, nhất là, phiêu lưu trên những nhánh sông nhỏ của giồng sông Hậu. Sô trước. Tuổi Ngọc loan báo một cuốn sách mới nhất của Duyên Anh, cuốn sách thuộc loại truyện những đứa trẻ không muốn lớn mà Danh nã là nhân vật yêu dấu của anh. Danh nã sẽ cùng môn đệ Chơn Chơn dạo nhơn, con gà trống tre khôn ngoan như con Toto của Hưng mập, những chiếc súng cao su to nhỏ đủ kiểu, một chiếc kèn ác-mô-ni-ca trên một chiếc bè chuối. Danh nã bắt đầu một cuộc phiêu lưu của tuổi thơ. Chiếc bè chuối không thể là chiếc thuyền ra khơi hay chiếc thuyền máy đủ sức chạy theo giồng An Giang sang Cấm bột. Chiếc bè và những chiếc xuống nổi đuôi bè chuối của Danh nã mới chỉ có thể bình an trôi theo giồng sông nhỏ. Với mơ ước khi lớn lên, những chiếc bè chuối sẽ là một hàng không mẫu hạm, những chiếc xuống sẽ là những chiến hạm. Danh nã sẽ là Ngô Quyền, Trần Hưng Đạo, Quang Trung vượt biển lên miền Bắc, đuổi bọn Tầu khỏi đảo Hoàng Sa, khỏi bất cứ đảo nào thuộc đất của tổ tiên ta đã tạo dựng bằng xương trắng máu đào. Bây giờ khởi sự một

giấc mơ, Danh ná thả bè chuối xuống giòng sông nhỏ. Nhưng Danh ná cho bè trôi từ đầu, trên những giòng sông nào, qua những làng xóm nào, độc giả cần biết rõ ràng để thấy «quê hương ta». Do đó, Duyên Anh sẽ về An Giang vào sáng thứ bảy 22-6-1974 đi xuống dọc một giòng sông nhỏ mở đường trước giùm Danh ná. Chưa bao giờ tác giả *Hạ ời* thấy câu «Văn phi sơn thủy vô kỳ khí» đúng như bây giờ. Bạn sẽ đọc *Danh ná*, cậu nhỏ phiêu lưu trên sông và sẽ hiểu công phu viết lách của Duyên Anh. Có lẽ, đã đến lúc chấm dứt một «chu kỳ» ngồi một xó ở thành phố viết truyện và viết toàn những truyện đầu, thậm nhất là viết truyện chiến trường và thôn ô! (KIÊN NỮ)

xem pháp đá bóng tương tư bốn lư

Chiều ngày 13-6-1974, tôi đến sân Cộng Hòa xem Hội tuyển Túc cầu tài tử Pháp đầu với Hội tuyển Việt Nam. Ngót hai chục năm rồi, Pháp mới ghé qua đây đá một trận giao hữu. Không phải tại người mình «yêu» Pháp đâu. Mà tại yêu tài nghệ nhồi bóng của các cầu thủ Âu Châu. Năm ngoái, trời báo hại khán giả túc cầu Việt Nam, nhằm đúng chiều (lại đúng cả giờ nữa), Hội tuyển ta tranh tài với Hội tuyển Tây Đức bên mưa từng bưng. Khiến sân Cộng Hòa biến thành...sân nước. Và hai mươi hai cầu thủ chơi thủy cầu bằng chân! Kết quả: Trận đầu ngưng trước giờ mãn và khán giả tiếc công tiếc tiền vì bị thương ngoạn trận cầu chán phèo. Năm nay, trời đe dọa mưa thôi. Trời không mưa. Nhưng khán giả coi cộp đã làm mưa làm gió. Khán giả con nít ủa vào sân, bắt chấp dúi cui và đạn chỉ thiên giữ trật tự. Khán giả được «tháo khoán» vô các cửa tự do. Quý vị này gõ tung hàng chục tấm bảng tôn nháy qua hàng rào, tiền vô sân, ngồi sát vệt với biển, ngồi sát cột «gôn» đèn nổi, mỗi cú phạt góc là mỗi lần cánh sát phải dẹp lòi! Trận cầu quốc tế giồng hệt trận cầu... ruộng. Tây hẳn đã cười bằng thích. Và sợ hãi. Nhỡ «ăn nhiều» hay vô tình «đụng chạm» trên sân cỏ, khán giả ủa vô mất thịt thì hết lòi chạy! Sân cỏ bị khán giả «xâm chiếm», tài nghệ các cầu thủ Tây khó biểu diễn hết. Tuy nhiên, họ đã làm chúng ta hoa mắt.

Họ đá như dõn. Ta vất vả. Họ khoẻ ru. Họ càn lướt. Ta chống đỡ. Họ nhanh, ta chậm. Họ có bóng truyền liền, sút gấp. Ta có bóng vờn về, mất bóng. Họ sút, thủ môn ta bắt cứu nguy. Ta sút...ra ngoài! Đi xem Tây đá bóng và đề bẹp Ta, tôi bỗng tương tư Bốn lư. Đội bóng của Bốn lư đã hạ hết các đội bóng vô địch thế giới trong mơ ước. Bao giờ đội bóng ấy mới xuất hiện thật sự trên sân cỏ? (Ý ĐỨC)

chào mừng hội đồng văn hóa giáo dục mới

Chúng ta lại có Hội Đồng Văn Hóa Giáo Dục mới sau khi đã có Hội Đồng Văn Hóa Giáo Dục cũ. Thành tích của HĐVHGD cũ không được nêu ra nhưng những ai ưu tư về văn hóa giáo dục đều biết rõ một thành tích sáng chói không văn hóa giáo dục tí nào. Là thành tích tổ tham những của một vị hội đồng. Ông hội đồng này rất ly kỳ. Ông đôi co với ông Bửu Nghi (người của hành pháp) về xe cộ, xăng nhớt. Rồi ông lên án một vị giáo sư «quảng» học sinh qua cửa sổ chết tươi! Rồi cuộc, ông hội đồng toàn tổ lão và ông bị bồi thường một đồng danh dự. Và đó là thành tích đáng ghi nhận của những cái gọi là Hội Đồng mang tính chất tư vãn ở xứ ta. Kết quả, sau nhiều năm họp thành, tổ chức xôm tụ bầu bán, ngân sách quốc gia tốn bốn bạc, HĐVHGD cũ chẳng làm nổi một gợn sóng lăn tăn trên cái biển văn hóa giáo dục mênh mông của dân tộc. Và quý vị văn hóa lừng danh như Giáp văn Thập, Phạm Việt Tuyên đã không tái cử. Không một ai tái cử. Cho nên chúng ta mới có HĐVHGD mới toanh. Nhật báo *Chính Luận*, số ra ngày 17-6, đã làm một cái «công tờ rắng đuy» khá chính xác và hấp dẫn về cuộc bầu bán HĐVHGD mới. Riêng bài tường thuật của nhật báo *Chính Luận* đã đủ nói lên sự rạng ngời của giáo dục và hoa gấm của văn hóa của HĐVHGD mới. Tuổi ngọc không được quyền phê phán nên tạm dừng ở đây. Hẹn sẽ viết một cuốn sách nêu cao công đức và sự nghiệp của quý vị hội đồng cũ và mới. (ÁI NHI)

con chim kêu thương đã cầm tiếng

Tuần báo Tuổi Ngọc không tả oán nữa, không bao giờ tả oán nữa. Con

chim kêu thương đã khan cổ và cảm tiếng. Như con «chim tới từ núi lạ, ngựa cô hót chơi». Nó hát ca ngợi ánh sáng, niềm vui, quê hương, tuổi thơ và cuộc đời. Một ngày kia nó chết. Nó sa rụng trong bình minh. Chết rực rỡ như sông. «Ca ánh sáng bao lần giây phút đó. Rồi một lần sa rụng giữa bình minh». Tuổi Ngọc ví hết con chim để quên đó. Trước Tuổi Ngọc không có báo nào đẹp như Tuổi Ngọc. Sau Tuổi Ngọc sẽ không có báo nào đẹp như Tuổi Ngọc. Bởi vì không ai thích làm báo tuổi ngọc. Có vẻ «kiêu hãnh» xằng về cái «thích» của mình, Tuổi Ngọc đã yên phận lùi bước, lại hung hãn tiến lên. Nhưng tiến lên chỉ đúng 12 bước. Tuổi Ngọc đành tên tò, xấu hổ lùi về. Tuổi Ngọc sẽ xuất bản dưới hình thức Bán Nguyệt San kể từ số 140. Lần này, mỗi số Tuổi Ngọc sẽ là một tuyển tập văn chương tuổi thơ, tuổi trẻ và một vài vấn đề giáo dục. Con ếch ương nên lượng sức của nó cùng thân phận của nó. Nếu cứ muốn làm con bò, ếch ương sẽ tan xác. Trong ý nghĩ đó, Tuổi Ngọc thu hẹp đời mình. Lần này, xin hẹn bạn ngọc ở kiếp sau, Tuổi Ngọc sẽ xuất bản tuần báo. Kiếp sau, có thể, là tuần tới nếu Tuổi Ngọc trúng xổ số kiến thiết quốc gia cấp tám. (TUỔI NGỌC)

nhờ bạn ngọc đánh chính giùm

Số báo trước, trang nhất, mục *Nhìn xuống đời*, bài viết về *Nhà văn hóa Nguyễn Đức Quỳnh quy tiên* của Duyên Anh, vì «sơ ý» của người sửa bài nên có những lỗi nặng nề sau đây: «Khương Tử Nha giúp Văn Vương dựng nghiệp cho nhà Châu» chứ không phải Tử Nha giúp Văn chương. Và *Ninh Thích* chứ không phải *Minh Thích* gõ sừng trâu ca bài «nước trong leo lẻo». (KIẾN CON)

nhắn tin các bạn hỏi mua cây leo hạnh phúc bán đặc biệt

Cây leo hạnh phúc chỉ in 50 bản đặc biệt trên giấy trắng thượng hảo hạng, bìa giấy Crystal 300 ngàn đồng 1 rame. Sách sẽ khá dày, được đóng bìa da mạ chữ vàng, công đóng mỗi cuốn là 1000 đồng. Như thế, bản đặc biệt sẽ là 5000 đồng. Tuy nhiên tác giả không có ý bán những bản đặc biệt. Ông muốn giữ lại tặng thân hữu.

TRẦN THUY PHƯƠNG : Chịu, không biết rõ xuất xứ hai câu thơ em hỏi. Chỉ nhớ mang máng, hình như, của Hàn Mặc Tử. Và tâm sự này là tâm sự lúc Mộng Cầm bỏ đi. Em mua bản viết phóng tác phim ấy mà đọc, tóm tắt e mất hết nửa cuốn Tuổi Ngọc. Tặng em gương lược để em trang điểm, có gì mà phải thắc mắc.

SƠN LOAN : Người Việt gốc Hoa hay người Hoa gốc Việt cũng đều giống người Việt gốc Việt, trong tình yêu. Khi yêu, người ta không nhìn thấy quốc tịch. Vậy đừng nghi mình Việt gốc Hoa là «bị các cô áo trắng thướt tha có ấn tượng xấu». Nàng khuyên cậu thê, cậu hãy chịu khó nghe lời nàng, áp dụng «bảo vàng gọi dạ» với tình yêu. Sau đó, trường nhà Hồ, phá Tam giang chả ngại nữa là ngại gia đình nàng nên quả thật hai người quý nhau.

TƯỜNG DUY : Cứ việc gửi cho ông ta một bông hồng vì ông ta đã làm em «thỉnh thịch» khi đọc truyện của ông ta. Khó khăn gì nhỉ ? Nhớ gửi đủ cả gai hồng nữa.

NGUYỄN THỊ MAI PHƯƠNG : Làm vui lòng cha mẹ là một cách báo hiếu. Hãy cố gắng học đến nơi đến chốn. Trời không phụ kẻ có công.

H.C. : Yêu văn đủ rồi, đừng yêu người viết văn. Thường thì người viết văn xấu xí hơn những gì hân ta diễn tả.

NGUYỄN THỊ KIM LIÊN : Đã nhận được bài của Liên ốm Gia Long. Chuyển cho chủ bút rồi. Cứ tiếp tục.

HÙNG THÁP CHÀM : Giám thị có quyền kiểm duyệt thư, em đã đồng ý thê mà. Vậy thì những bức thư vượt khỏi tình bạn học mà gửi

về bị kiểm duyệt rồi bị tờ đi là đúng rồi. Muốn khỏi mất thư, chỉ còn cách ghi địa chỉ ở nhà mình.

MỸ H : Sức mấy. Ngọc thân ái không bao giờ là mục «gỡ rối tơ lòng» cả. Nên không phải là mục «của những người có bổ». Thi sĩ X.D. nói : «Tình yêu đến tình yêu đi ai biết». Ai biết ? Do đó, đợi chờ là cái gì tuyệt thú trên đời. Em đừng phiền muộn để đầy dọa tâm hồn mình một cách vô lý.

TÊ BỒN : Câu hỏi của em đã giải thích đầy đủ nghĩa của «hai chiều» lạnh.

LÂM ĐẠI NGỌC : Em nên thận trọng, một phút dễ dãi hôm nay đưa tới nghìn năm khó khăn, hồi hận ngày mai.

VŨ PHAN RANG : Tinh thư kiểu «Giòng lá thắm» không đi đến đâu hết. Đó chỉ là một trò chơi giải trí rẻ tiền. Tốt nhất em nên quên nó đi cho tiện sổ sách.

NGUYỄN TRIỆU : Cậu ấy có vẻ... thi sĩ quá ! Thi sĩ thường giả vờ điên khùng. Em cũng nên giả vờ với thi sĩ cho nó vui vẻ.

NGUYỄN THỊ TUYẾT OANH : Hãy nói cho «hắn» biết em nổi sùng vì đôi môi... vô duyên của «hắn». Rồi em bảo «hắn» thử cười xem sao.

UYÊN LIÊN : Ngọc thân ái chỉ có bằng... tiểu học thôi. Mà đừng tìm hiểu học văn của Ngọc. Chưa được hân hạnh học Đại học Văn khoa. Đã quen nhau mà vẫn đầy «mặc cảm song phương» tức là đang ở thời kỳ tìm hiểu nhau tương tận. Khi đã hiểu nhau, mặc cảm sẽ tan. Vậy chịu khó đợi.

TÓC MÂY : Được lắm. Cuốn sách em tặng «người ta» còn nghĩa nói rằng : Này cậu, tôi hiểu tâm lý cậu đó. Coi chừng.

VIỆT QUÂN : Thề là cậu ấy muốn làm quen với em. Nếu em cũng muốn làm quen, chỉ cần mỉm cười đáp lễ.

TRẦN NGỌC THỦY : Khó gì, cứ cư xử như một người bạn tốt của em.

TRƯỜNG THOẠI : Đúng là «ngài» đó. Tác giả VNVHGB. «Ngài» nổi tiếng điên vì... thất tình. Hiện «ngài», dù đã 50 tuổi, vợ con đình huỳnh, vẫn ôm vãi mối tình với môn đệ ! «Ngài» ghét gái L.X. vì «ngài» bị đá dít khá đau. Rất cảm động đọc thư em. Có dịp về Sài Gòn, ghé Ngọc nhá. Ta sẽ nói nhiều về «ngài» họ Ph. Và, nghe xong, em sẽ hết buồn. Ôi, trách chi kẻ điên. Bộ muốn điên sao ?

(Xem tiếp trang 64)

ngày xưa
người xưa
thân ái

HOÀNG THỊ ĐOAN TRANG

Mình xa nhau bao lâu biển ơi, em vẫn ngỡ như vừa mới hôm qua đây thôi đưa biển về và lời từ giả—anh về nghe Hải Yến. Ngoài bờ tường thấp đã làm cho em quyền duyên chẳng muốn lìa xa, em vẫn ngỡ như vừa mới biển tách trà thơm nóng, đôi mắt biển với vợ và buổi chiều nắng rực rỡ ngoài sân, em tưởng chừng như vừa khép mi trôi vào giấc ngủ, giấc ngủ dịu dàng và im vắng. Có một khoảng trời xanh Có những đàn chim cánh trắng và có biển thân yêu ngày nào...

Thiên đường mơ ước thời trẻ đại giờ đã mất mừng sương khói. Biển ơi chiều nao sóng có lớn, thủy triều có dâng cao, những mùa đông tàu còn tách bến ra khơi, những mùa đông biển còn hải hành ngoài biển rộng, em trở về đường cũ cản chặt mối mà nước mắt vẫn nhỏ xuống xót xa. Vẫn những hàng cây trăm tư, vẫn những bờ tường hoa tím nở buổi sáng sương mù lạnh buốt không gian những vì sao hàng hải thiên văn tháng mười hai năm nào của biển vẫn còn đây, mà biển nơi đâu... sao tiếng nói, sao tiếng cười như vẫn còn âm vang trong trí tưởng, sao nhắc nhở nào cũng làm đau buốt trái tim. Biển ơi, Hải Yến làm sao quên...con chim cánh trắng bé nhỏ của biển ngày nào giờ bơ vơ giữa dòng đời lạ, giờ không còn theo biển trong những lúc hải hành, không còn nép trong tay nghe biển nồng nàn «thương em ghê» nữa.

Những lần một mình qua bờ sông, buổi chiều nước dâng cao bờ đá sóng vỗ dạt dào những con tàu, gió thổi bay tà áo, gió thổi bay niềm nhớ về biển rưng rưng... Những lần lang thang hàng cây cao bằng khuâng kỷ niệm. Con đường mà ngày xưa biển gọi là dễ thương đó, có ngôi trường khép kín tường cao, có những tà áo trắng thiên thần giờ tan học và... có biển bên kia ô đèn cao đợi chờ, nhớ dáng biển gầy, nhớ áo biển xanh và nhớ cả khung cửa quen thuộc của em ngày nào ngồi học em vẫn nhìn ra sân có rất nhiều lá rụng mà tưởng như những hàng dương dài trên bờ cát, những hàng dương đã làm biển tính sai độ cao của sao antares, khung cửa mà mỗi sáng em thường đến lớp sớm mở rộng cánh trong một ngày mới tinh sương nhẹ nhàng và thánh thiện, bên kia thảo cầm viên lớp lớp lá xanh, bên kia trường nhà trắng với những hồi chuông thánh đường dịu vợi và lá cỏ như vẫn còn khép đôi cánh ngủ vì mặt trời chưa trở lại, vì tiếng chim hót rất khẽ đâu đó còn trong bóng lá lặng thắm và vì Hải Yến vẫn còn tựa cửa bằng khuâng chải tóc mà biển ơi, mỗi sợi tóc dài là mỗi sợi nhớ biển nồng nàn và đắm thắm.

Kỷ niệm là những hẹn hò thơm ngát hương hoa, bao nhiêu là bằng khuâng, bao nhiêu là sợi tơ hồng quấn quýt trong bước chân đi, trong mắt em mùa xuân nào rạng rỡ. Kỷ niệm là những lần biển đến đây con phò nhỏ đá sỏi thức giấc vui mừng và niềm vui chấp cánh xông biển và dáng chiều nghiêng nghiêng trên bờ tường trắng... Em làm sao quên, em làm sao quên biển ơi, trí nhớ vẫn là một chuỗi hương hoa đắm thắm, trí nhớ vẫn là một chu trình chạy đuổi không thôi. Chiều xuống tự bao giờ mà mặt nước sông bắt đầu đen. Chiều qua tự bao giờ mà những hàng cây bắt đầu tối và chỉ còn một mình, một mình xuôi ngược giữa cuộc đời bão nổi. Chiều trong gió đường tiếng kinh cầu vơi vợi, em cúi đầu bước mau, gió giao mùa trở lạnh buốt giá bờ vai nhỏ, không có biển để khóc cho biển. Cuồng quýt đổ dành, không có biển để nghe thêm mùi thuốc lá dịu nồng với em một lời che chở... như ngày nào nữa mà nước mắt tràn mi, nước mắt long lanh nhỏ xuống tơ óng vờ tan hình bóng biển, em vẫn tưởng thế, nhưng yêu dấu đã

loang cả tiềm thức, nhưng trí nhớ đã gắn liền với hơi thở và sự sống của một đời đã lỡ buông trôi vẫn là biển, vẫn là nỗi xao xuyến và đau thương chất ngất, vẫn là một màu xanh trải đến tận chân trời của những chiều sông lớn, thủy triều dâng cao, vẫn là biển, người một kiếp nhớ thương, thôi cũng lỡ, thôi cũng lìa xa em đứng lại bên lề giấc mộng.

Buổi chiều quạnh quẽ không gian, nhìn qua sân nắng đầy hoa tím rụng em tưởng chừng như chết đuối nổi buồn nhìn mây bay tám hướng mà tưởng chừng như nghe có lời ca tình dịu ngọt ngày xưa biển hát... «Rồi mai có một lần tôi đưa em về miền nắng âm, những con chim thôi ngủ sau mùa đông lạnh cảm hát lên gọi mùa xuân rạng rỡ đem mặt trời về tô mắt đại tuổi mơ... Tiếng hát êm như mùa xuân in trên màu mắt và những hẹn chờ nắng nắng nhẹ gột chân, và những đôi hôn mưa ướt làn da trắng, không gian bỗng rạng ngời hoa thơm cỏ biếc, tiếng hát buồn như thuở mình xa nhau, dĩ vãng tường đã lắng chìm dưới lớp phấn hồng năm tháng.

Những mùa xuân đã qua, đời chắt chõ thêm tuổi, người xóa dần những màu hồng ước mơ, em như đã đi quá xa một quãng đường mà biết rằng mình không bao giờ trở lại. Chỉ còn là những nặng trĩu buồn phiền, chỉ còn là những ngậm ngùi thương tưởng... Đã xa rồi những lần khóc cười với biển, những lần mang thư biển vào lớp học nghe cô giáo gọi lên bảng cuồng quýt tìm không ra quyển vở, những lần nghe biển... hỏi tội để anh chờ lâu, tôi hẹn rồi chẳng tới... Để thương thế đó, em chỉ biết cười sau tóc xòa bằng khuâng... thôi để em đến biển vậy, và lần cuối cùng không gặp biển, chào ơi, em bé nhỏ nhiều đôi hôn vụng dại để sợi tơ tình muôn kiếp vẫn khỏi sương, để những lần tàu tách bến ra khơi, những lần hải hành ngoài biển rộng anh có thương hoa sóng vỗ tan chìm rồi chuyện cũ thuở em mực tím nhớ thương, thuở em áo trắng học trò. Ngày xưa, người xưa yêu dấu, biển ơi em vẫn buồn như cánh hoa tím cũ trong trùng điệp sương mù ngày tháng phai phai...

HOÀNG THỊ ĐOAN TRANG

SÁCH VỞ BẠN BÈ VÀ PHẦN TRẮNG

VÀNH KHUYÊN

Thư đứng ở bậc cửa, em ngoài thềm. Hai đứa nhìn nhau cười, nụ cười méo xệch đèn thắm. Ờ, cười cái kiểu chi lạ vậy bạn, trông giống con khỉ quá. Còn nhà người, bộ đẹp lắm hả? Không đẹp gì, nhưng chắc chắn phải hơn mi. Ghê gớm vậy. Chớ sao. Thôi, về đi bạn. Ừ, về. Nói về mà hai cái chân em cứ ì ra đó. Lại cười nữa. Thôi chớ, cười hoài sao. Coi chừng đây bạn ạ, thầy T bảo thế, các cô không biết là có người chết vì cười à. Dạ, chớ chẳng lẽ thầy bảo tụi con khóc. Dạ, má con bảo cái mặt mày mà khóc đem nhát con nít được. Mà trông tượng cười mãi rồi chết, cũng thú vị ra gì, để gì có được một nụ cười tươi thấy hả. Thôi, thôi. Vừa thôi, một cái miệng con gái tôi đã cãi không lại rồi, huông gì ở đây tới năm mười cái miệng. Đâu có thấy, lớp con hiền lắm mờ, thầy nói vậy tội nghiệp tụi con...

Bộ đứng đây hoài sao. Thôi, để ta về. Quay đi, em vẫn thấy nụ cười bạn đầm đấm thân ái với dáng nhỏ hiu hắt nhìn theo. Rán uống thêm thuốc bỏ đi nhỏ, người gì có chút xiu. Ờ, bạn ạ, em thích ôm mà. Ừ, nhỏ bằng viên kẹo thôi. Rồi liệu có nằm ngoan được trong túi áo ai đó không. Ai là ai? Ai biết ai, là ai bạn mà còn không biết làm sao ta biết được. Ồi, đùa chi lạ vậy bạn, làm suýt tí nữa là vấp viên đá. Không có đá có người vẫn vấp như thường. Thôi, bye.

Nghị, Nghị, sao sáng nay đi học trễ vậy. Tại người yêu của ta trang điểm kỹ quá chớ bộ. Sáng nay có giờ ông núi non mà hồi hôm quên học bài, run quá. Ta cũng đâu kém gì nhà người, lúc tối lấy vở ra rồi, mà hai mí mắt nó biểu tình kỹ quá, nó đòi hôn nhau hoài, rồi cuộc ta chịu thua.

Giờ Lý hóa đâu, ui ba các mạch điện quái quí này, sao mà rồi lung tung thế. Thấy ời thầy, cái bình này giống bình sữa quá. Rồi, lại nhớ má. Trời ời, má mà không nhớ còn nhớ ai. Thấy cười, chưa chắc má đâu. các cô thì có khối người dễ nhớ. Thầy nói gì kỳ vậy thầy. Ai có tật thì cứ việc giật mình, tở. không cấm đâu. Cười bẻ bụng bạn ời.

Nhỏ ời nhỏ sao nhỏ mê màu vàng quá vậy, cái chi cũng vàng hết, Ờ thế bỏ không biết là tở có duyên nợ với màu vàng à. Ừ, biết quá đi chứ, nhưng mà «Áo nàng vàng anh về yêu hoa cúc» chẳng biết nhân xưng anh ở đây chỉ ai đây nhỉ? A, đừng bậy bạ, ta còn ngây thơ mờ. Ngây thơ vô sỗ tội, phải không bạn, bạn nhỏ. Ồi, nói chuyện cái kiểu gì mà cứ kê nhau hoài thế. Ờ, tở chớ bộ viên gạch gì sao mà kê. Không phải đá nhưng cũng là động vật tương cận, cùng một tính chất cứng mà. Tở? Cứng? Chớ sao. Cứng ngắc. Bậy, ta mềm xèo, đụng vô là chảy nước. Nước, nước gì? Đâu óc nhà người sao tôi tắm quá vậy, coi mặt mũi sáng sủa mà ngu. Giỡn hoài, cô khen ta thông minh. Ờ thông minh, thông minh lợi xuống sinh.

Tức cười quá, Mân ngồi bàn trên, đầu bàn, em ngồi bàn dưới, cuối bàn, cách ngăn cả một bàn học dài thế mà hai cái miệng cứ nhóp nhép hoài. Giờ toán đây bạn ời. Ờ sao không lo vẽ Parabol đi nhỏ. Ừ, vẽ. Ui hình chi mà rắc rối quá vậy hở trời. Được rồi, cho ta mượn vạt áo dài nhà người đi, chỗ nào eo eo đó. Trời đất coi nó vẽ kia. Mặc kệ, còn cái vòng tròn quí quái này nữa, tên nào có bạc cắc cho ta mượn mười đồng coi. Ờ, ờ mười đồng của tao.

Và đây là giờ toán của một lớp bạn B. Ông thầy nắn nót vẽ trên bảng, mặc kệ ông thấy, những hình vẽ thì cứ được biên chế đủ kiểu theo những sáng kiến quái đản dị kỳ của lũ học trò. Lâm lúc thấy chỉ biết lác đác thờ dài trước những quyển vở bìa bao thật đẹp, nắn nót từng chữ, mà nội dung thì ời thôi. Parabol sao tròn vo vậy. Dạ... Thầy, tại nó đang thả hồn theo tiếng rao của bà bán bánh bò đó thấy. Không

phải, nó đang mơ màng nghĩ đến chàng.. Đừng đầu độc, ta còn con nít thầy mỗ. Chớ sao. Tại mày trái cóc trong cặp nhỏ Hạ thu hút hết tâm trí ta rồi. Ui cha, đừng nói nữa, ta chảy nước miếng rồi. Dịch vị nhỏ này làm việc sôi sảng quá. Và thế là thấy đành thua. Thật chịu các cô. Sân trường mới được đổ thêm một lớp đá mới. Và đó cũng là một đề tài của tụi nhỏ. Giờ chơi, em đứng ở hành lang bên này nhìn sang Thư ở hành lang bên kia. Hai đứa cùng cười tít cả mắt lại. Con bé Hạ vẫn không bỏ cái tật lấu tấu. Nhà trường chơi trò chi mà tàn nhẫn quá, tình nghĩa phu thê của người ta đang hồi đậm đà tha thiết, nữ nào đang tay dứt đoạn cho đành. Trời ơi, nghe nó xuống sáu câu vọng cổ kia, cảm động dữ. Ừ, cảm động rụng tim. Đâu đâu, đứa nào rụng tim đâu, tao hứng cho...

Quá trời quá đất lũ bạn của em. Có im đi một chút cho tao học bài không. Ông Địa vô mà không thuộc là chết. A, cục gạo lên tiếng. Gạo này thuộc gạo Thần Nông rồi Em nhỏ ơi, đừng lo, ta sẵn sàng làm người hùng cứu nguy. Cứu nguy con khi, thấy tới rồi kìa. Ừa, thấy đau ma thấy. Tôi đau ? Hối nào ? Dạ, hồi hôm con nằm chiêm bao thầy. Nều có tôi thật trong giấc mơ của các chị đã đỡ. Nhưng cũng được, các chị nằm mơ chắc đã biết sáng nay làm bài kiểm rồi chứ gì. Lây giấy ra. Chết, thấy chưa. Phen này anh hùng mỹ nữ gì cũng lâm nguy tuốt.

Ra về, Thư chờ em ngoài cổng. Vui chứ bạn. Ừ, vui lắm. Hai đứa bả vai nhau đi nghênh ngang, bắt kẻ thiên hạ. Đường ta ta cứ đi, thiên hạ nhìn cứ nhìn. Yêu đời quá vậy, mày cô nhỏ. Trời đất, bạn ơi, đời mà chán. Ta yêu đời vô điều kiện mà. Yêu đời, yêu người hả. Đời thì có, người thì không.

Trời ơi, người nào bận áo màu vàng ngó chói chang thành phố quá vậy. Cô em mặc áo vàng vàng. Cô đi trái phía thì chàng cô chê. Quê quá bạn ơi, bộ tương lai tính đầu quân vô cảnh sát công lộ hay sao vậy. Hạ ta đau quá vậy bạn. Đau khổ chưa.

Tối nhà rồi. Thôi, về đi chàng, mai nhớ ghé rù em. Ừ, ta về nghe. Tối nhớ uống sữa, em gầy quá, sang năm thi rồi. Rồi chàng còn ai lo cho đâu.

Và, nụ cười còn reo mãi trên môi Nghị, trên đường về...

VÀNH KHUYẾN

TÔN NỮ THU DUNG

TA
BỔNG DUNG
QUÊN

Cũng như mọi lần, tên nhỏ đứng đón ta trước cổng trường rồi đi theo lái nhải đến tận khúc cuối của con đường Huỳnh thúc Kuáng. Ta cóc thêm trả lời vì sợ hao nước miếng, ta cóc cần trả lời vì còn đề hơi sức về nhà ru bé Nai Tơ. Đôi lúc ta nghe hân với một nửa nụ cười. Đôi lúc ta nghe hân với một nửa lỗ tai và một nửa con mắt, như hôm nay.

«Chào cô bé».

Ta muốn dặm chân một cái. Cô bé ? Ta muốn cười khi một cái. Nhưng dặm chân rầm rầm và cười khi khi ngoài đường hồng phải là sở trường của ta mà là của nhỏ Dung, em ta cơ, nên ta im lặng.

«Ba mươi hai lần đón cô bé, tám lần hụt còn lại hai mươi bốn lần».

Nữa, tên nhỏ giỏi tính giỏi toán. Cái điều này chắc là dân bạn B. Tam B, nhị B, nhất B ? Ta cũng cóc cần đề ý. Gì thì gì chứ giỏi lắm cũng học bằng nhỏ Dung là cùng. Mà học bằng nhỏ Dung thì nhất định phải kêu ta bằng chị, chị hai nữa là đằng khác. Thầy không, bạn nhỏ Dung, ông Tiên, ông Đạt, ông Nghĩa...lớn như vậy mà vẫn kêu ta bằng chị ngọt xớt thì cái tên con nít mặt búng ra sữa này dám kêu ta là cô bé thì còn ra cái thông chế gì nữa hở ông trời ?

«Đáng lẽ tôi ngậm miệng như mọi lần.»

Ừ nhỉ, sao chú nhỏ không ngậm miệng cho tiện việc sổ sách ?
«Nhưng...»

Nhưng ! Cái chữ không có trong tự điển của ta nhưng ai cũng quen miệng nói, kể cả ta.

«Mai là ngày bãi trường và vĩnh viễn tôi không còn được trở lại ngôi trường này nữa...»

Tại sao ? Why ? Pourquoi ? Nghĩ vậy nhưng ta không nói. Lời nói là vàng nhưng im lặng đôi khi lại là kim cương.

«Tôi tự giới thiệu dù không ai thêm hỏi. Tôi là Lê Khắc Luật, học 12B4 Bá Ninh».

Thấy chưa, ta muốn reo lên vì ta đã đoán trúng. Cái mặt «toan tính» vậy không phải dân ban B thì ta đi bằng hai tay. Ưổng thay, reo to giữa đường giữa sá không phải nghề của nàng nên ta đành ngậm miệng.

«Và nếu thi đậu tôi sẽ vào học Sài Gòn, thì tốt tôi sẽ đi lính. Đàng nào cũng phải rời bỏ Nha Trang».

Ừ, bỏ Nhatrang là cái chắc. Ta bỗng thấy tội nghiệp nhỏ Dung. Bỏ Nhatrang vẫn là ước mơ của nhỏ. Cuối tháng sáu con nhỏ cũng thi và tràn trề hy vọng, nhưng mơ ước được bay đi những vùng trời thênh thang Paris, London, Belgique hay gần gũi hơn Sài Gòn. Đà Lạt, Huế chẳng khi nào thành tựu (hay sẽ thành ở một ngày nào xa xăm lắm ?) Ta hiểu nhỏ, đồng thời ta cũng hiểu được hoàn cảnh gia đình nữa.

«Tôi muốn có một kỷ niệm...»

Một kỷ niệm ? Bộ chú nhỏ chưa từng có một kỷ niệm nào cả sao kia ? Ta muốn cười ghê, nhưng trót... mặt lạnh như tiền nên ta đành... hàm tiếu.

«Một kỷ niệm đẹp để khi rời Nha trang còn một chút gì để nhớ».

Bài hát em Pleiku má đỏ môi hồng chạy về trong trí ta. Pleiku dễ thương lắm. Ấu thời của ta êm đềm trôi qua nơi đó nên ai nhắc đến là ta có cảm tình liền. Ta lầm nhảm hát trong miệng. Ta hát cũng được lắm chứ bộ, nhỏ Dung cứ xúi ta hát Hương Xưa, Hoài Cảm, Lá Đỏ Muốn Chiều, Sérénade, với cả trăm bài chi chi đó mà nhỏ thích, và ta thì đâu có ngại ngần gì... Ta hát thắm thoi, em Pleiku má đỏ môi hồng

và tóc em ướt và mắt em ướt và má em ướt. cả một chục chữ ướt, ướt và ướt nối tiếp nhau rồi mới tới «nên em dễ thương». Dễ thương ! chữ sao còn hơn dễ thương mấy trăm lần lận : con dốc xuống phố, hàng cây trên đường Trịnh Minh Thế, rừng Phong Lan, ngôi trường Minh Đức rất thân rất yêu và ông thầy Bằng mập mập ưa cho ta kẹo nữa. Ta nhớ mãi và nhớ mãi.

«Chẳng hạn như là biết được tên và lớp học của cô bé».

Chà, nếu biết ta học lớp mấy thì chú nhỏ đội cơ ngay tức khắc, sức mảy mà dám nói tào lao như này giờ, ta học Sư phạm Pháp văn và năm nay ra trường. Cái đáng ta nhóc nhóc bé con vậy chứ ta hai mươi tuổi rồi, ghê lắm đó ! chú nhỏ mười tám tuổi là cùng, phải không ? thua ta hai tuổi cũng may mắn cho chú nhỏ vì nếu thua năm tuổi chú nhỏ bị là học trò của ta rồi ; ta vẫn qua Bá Ninh thực tập lia lịa, chú nhỏ mãi đứng ngẩn trông với áo tiêu thư thì làm sao mà nhìn cho ra tà áo cô giáo của ta !

Sư phạm, ta chúa ghét cái nghiệp này. Ghét từ cái ngày ghi danh ta chỉ muốn thi rớt, muốn thiên hạ loại cái đơn xin ghi danh vào sọt rác để ta thư thái hân hoan chui vào một cái nghiệp hợp năng khiếu hơn. Nhưng có lẽ năm đầu tiên nên bài thi dễ. Có lẽ mấy ông nhận đơn muốn đào tạo một cô giáo bản lĩnh cao cường để đương đầu với nền giáo dục mới (ta ngẫm nghĩ mãi không hiểu nó có đau đớn như khi ta trượt patin lao đầu từ trên xuống không nhỉ ?) nên bỏ qua cái tờ đơn xác, nghịch và mất dạy của ta (ở chỗ lý do thi vào ngành sư phạm, ta nhắm mắt ghi : rớt tất cả các phân khoa giá trị ở Sài Gòn. Về đây cũng đánh nhắm mắt đưa chân, thử xem con tạo xoay vần đến đâu !)

Nhớ có lần đi thực tập bên Võ Tánh, tụi con nít lớp chín ăn cái gì mà mau lớn quá sức. Tôi hơi khớp nên bèn biểu diễn một màn lạnh như tiền, tụi nhỏ hơi gờm gờm nên kháo nhau cô giáo nhỏ con mà hách hách. Khó ăn hiếp ! Đứng trên bục nhìn xuống, mấy đứa nhỏ chụm đầu vào nhau cười hích hích cười hà hà cười hí hí : Ta không nhìn được bèn từ từ quay lên báng cười hi, thế có nán không cơ chứ ? Rõ ràng ta chưa có chút gì gọi là tác phong mô phạm. Nhiều lúc học trò hỗn hào hay lì lợm ta muốn... ăn tươi nuốt sống chúng ngay tức

khắc chứ không thêm nhớ gì đến bài giáo dục cộng đồng mà ông thầy đã khổ nhọc đề nhối cho ta. Ta như cầu muốn điên lên được vì ba cái điều làm cảm linh kinh đó.

Chú nhỏ thấy ta suy nghĩ có vẻ lâu lắc nên cười cười, chú nhỏ cười coi ngộ lắm, có đồng xu nhỏ nhỏ bên má trái đang hoàng nhưng vẫn thua bé Nai Tơ xa lơ xa lắc.

«Điều ấy dễ mà, cô bé nhi?»

Điều ấy? Ta trợn mắt. Điều ấy là điều gì? Trí óc ta chạy lang bang lung bung một hồi rồi mới tỉnh lại. À, cái tên ấy mà; Nhưng tên ai bị giờ nhi? Tên ta, cái tên thân yêu nhưng nhiều khi ta ghét thậm tệ đã rất thân quen của những năm thơ dại hay là tên của đảng phu quân ta? Tôn Nữ Thu Nga, hay Trần Tuấn. A, hay ta nói tên công chúa nhỏ. Trần Tuấn Hoài Khanh, cái tên ngộ nghĩnh lắm chứ có phải thường đâu. Ta hơi thắc mắc một chút, vì ta đâu còn là cô bé. Cô bé Tôn Nữ Thu Nga đã chết theo một ý nghĩa thơ mộng lẫn âu sầu buồn thảm nào đó rồi, bây giờ ta là bà Trần Tuấn, dễ sợ lắm! ta vẫn nghe hự hững một chút khi có ai gọi ta như thế. Hự hững nhưng không hề nuôi tiếc, vì ta đã chọn lựa và suy nghĩ khá lâu trước đó (có lẽ là trước cả Coup de foudre mà anh chàng uỳnh trúng tim ta. Nhỏ Thu Dung không bao giờ tin có một thứ tình yêu...trời đánh như thế, nhưng rồi nhỏ sẽ biết, sau này).

Ta chắc lười một cái, đôi chiếc cặp từ tay phải qua tay trái cho đỡ mỏi, chân vẫn bước đều. Nhỏ em quá đần má vui chuyện ở đâu đó quên cả giờ đến đón ta, muốn cóc cho 5, 7 cái. Ta nghĩ thế, chắc ta sẽ là một cô giáo hung dữ trong tương lai.

Ồ, con nhỏ kia rồi. Từ khúc cua ở Đình Tiên Hoàng, ta đã thấy chiếc kính cận lớn loang loáng ánh nắng chiếu; chiếc xe mini phóng như bay, con nhỏ cứ dúi vào Sài Gòn dự thi đua xe đạp.

«Về sớm quá vậy chị Nga?»

Dễ giận chưa, đã đều trễ mà còn làm tàng, ta muốn đá mi quá; nhưng đầm đá không phải là tác phong của một nhà mô phạm nên ta chỉ nguyệt một cái thôi. Chợt nhìn thầy rên nhỏ tảo ngắn bên cạnh, nhỏ ngạc nhiên (nhỏ này, sao mà ai nó cũng quen, cũng biết.)

(Xem tiếp trang 64)

TRẦN
VIỆT
DŨNG

phượng
hồng
xưa

chiều thơ dại bước theo em
mưa đan tay kín tôi thêm chút sương
một ngày mây bữa tan trường
đời xanh mấy tuổi về nương nấu người
nuôi trong ngăn cặp tờ thư
hồng như màu phượng còn tươi tốt cành
ngày đi sợi khói buồn tênh,
đành xa. Thôi cũng đành quên tình đầu.
em về ru cả tình sau
có tôi còn giữ mỗi sầu ngàn năm.

với em một quãng đường dài
có ve cành phượng hót trời hạ sang
nắng nghiêng vai áo lụa vàng
tôi nghe gió động suốt ngàn năm sau
tóc em thơm giắt bông đầu
chừng hư vô cũng thả sầu xuống đây
với em tay nhỏ trong tay
chút mồ hôi ẩm nhớ ngày thanh xuân
trời xanh thấp thoáng phù vân
tình như có giọt lệ tan giữa lòng
với em đường nở nghìn bông
với em rồi suốt đời trông nắng trời
phượng năm nào đã chết rồi
tôi nay đứng lại nhìn tôi một mình
hời mùa hạ cũ u minh
hời em năm cũ mộ xanh có sầu
ngát cành hoa bỗng lòng đau
hương xưa bay mãi nơi đâu chẳng về
hồn ai chấp một đời ve
ôm cây chết lặng giữa hè buồn tênh.

NGUYỄN
TÂN
SĨ

hạ cũ
em xưa

KHANG NHIÊN

NGUYỄN THỤY NHƠN

Buổi tối, em đến nhà Khuyên trong nỗi xôn xao khôn cùng. Khuyên mặc chiếc áo dài vàng trông kiêu sa như những đóa hoa cúc vàng vừa nở ở góc sân. Bạn bè Khuyên đông ơi là đông nên em ngại làm sao. Em bảo Khuyên cho em được tự nhiên. Khuyên cười, Nhỏ ơi, ta chiều mi hoài đây nhé. Và Khuyên bị bạn bè lôi đi, hình như Khuyên bị đề nghị hát đầu tiên. Cô chủ nhỏ của em áp úng với mấy lời nói đầu cho đêm mừng sinh nhật rồi bắt đầu hát. Điệu nhạc trôi lên quen thuộc làm em nhớ vu vơ. Chao ơi, hình như mắt em trơn ướt thì phải, nhưng mà Khuyên không thấy đâu. Vì những ngọn đèn màu giăng mắc trên các cành cây cao chỉ vừa đủ cho người ta nhận diện nhau thôi. Đây Khuyên ơi, đừng để Nhiên khóc trong đêm vui mừng này nhé, bạn bè Khuyên đông, họ sẽ cười Nhiên cho xem. Khuyên dõi mắt nhìn chung quanh, em cũng bắt chước, và trong nỗi ngỡ ngàng đó, em đã gặp ánh mắt của Lãng hình như dõi hờn trong đêm tối. Nhưng rồi Lãng cũng lẫn vào đám đông vô tình làm khuất dấu, mắt hút. Em cố chối từ những ngậy ngò bâng hoàng trên khuôn mặt để vui trọn vẹn với Khuyên. Nhưng mà hình như hồn nhiên của Lãng đã đánh rơi mất rồi cái giây phút đầu tiên. Không biết Lãng có buồn em nhiều như nỗi âu lo đang chắt chứa trong hồn em hay không. Dấu sao thì Lãng và em cũng chỉ là những người bạn mới quen, Lãng không thể phút chốc

thay thế Khuyên dễ thương của em đâu. Hiểu cho Nhiên, Lãng nhá, dù đã nhiều lần Nhiên bảo Nhiên chỉ cần mỗi mình Khuyên hiểu thôi. Bây giờ thì Nhiên biết, Nhiên không thể nào dỗi với chính mình nữa, Nhiên đang cần sự cảm thông của Lãng nữa cơ.

Buổi sáng chúa nhật em theo Khuyên về miền quê chơi, Khuyên kêu nhứt đầu nên nằm im ở băng trước. Băng sau chỉ còn mỗi mình Khang và em: Khang là em họ của Khuyên và hình như lớn hơn em mấy tuổi. Khang nói chuyện bằng mắt nhiều hơn bằng miệng nên Khuyên không nghe thấy và cứ kêu chuyện gì nhứt như nước mưa. Khang trao cho em cuốn sổ tay có ghi. Khuyên dứ ghê vậy đó. Em nheo mắt: Mách nhá? Khang hơi mỉm cười và chỉ em xem những chú chim nhỏ đang đứng cúi đầu trên hàng giầy điện chạy song song quốc lộ. Khang bảo đó là hình ảnh Khang yêu nhất trên đường về quê. Sao thế? Không biết. Thế Khang có thích Nhiên là chú chim đó không? Thích, nhưng phải là chú chim cô đơn và hiền cơ, dứ như chị Khuyên thì ngại lắm. Sao thế? Không biết.

Em bỗng thích lời nói chuyện là lạ và bưng bưng của Khang. Ở Khang em thấy một chút gì gọi lên hình ảnh của Lãng, nhất là đôi mắt. Bạn bè vẫn thường gọi đôi mắt ấy là những giòng sông buồn. Giọng nói của Khang trầm trầm pha ít nhiều tự kiêu. Hình như Khang đang tìm về kỷ niệm, xa xôi. Khuyên thường bảo với em là Khang có đôi mắt giòng mẹ nên mỗi lần nhắc tới, Khang hay buồn bất chợt. Em bỗng ngại ngừng khi nhìn thấy mảnh vải đen nhỏ trên ngực áo của Khang. Có phải những huyền thoại về dòng sông buồn đều bắt đầu từ đây không Khang?

Buổi chiều cả bọn chia tay sau chuyến đi mệt mỏi. Khang trao em mảnh giấy nhỏ có ghi địa chỉ. Chị có thể đến hay gửi thư cũng được. Đừng quên chúng mình còn nợ nhau vì đã nhận lời mời của nhau ban sáng—K. Ngán ầy chữ em đưa cho Khuyên xem, Khuyên rú rê em hãy xé bỏ địa chỉ cho hẩn mặc tình dỗi suốt một đời. Nhưng thôi Nhiên nè, tội nghiệp hẩn. Khang ngây thơ như chú chim nhỏ,

chúng mình đừng để dòng sông buồn chuyên chở những giọt nước mắt không vui, Nhiên nhé.

Lăng đón em ở cổng trường trong giờ ra về. Em định tránh mặt nhưng không được, đành thôi. Lăng mời em đến nhà chơi, thứ bảy sắp tới, hình như là có tiệc vui. Em lắc đầu chối từ. Học ghê ta ? Và Lăng phóng xe đi. Chỉ còn loáng thoáng tiếng cười của cô bạn ngồi sau Lăng và tiếng động cơ nổ đò. Em cắn môi thật chặt và bước đi với dáng cúi đầu. Sao thế Nhiên ? Nhiên ? Giọng Khuyên rồi rít và lo âu. Nhiên cũng không biết tại sao. Có lẽ Nhiên bị xúc động mạnh. Thôi mình về Khuyên ơi. Gió lạnh quá...

Một tuần bị sốt phải nằm ở nhà làm em nhớ lớp học khôn cùng. Câu nói nào của Lăng còn lảng vảng đó đây nghe buồn muốn khóc. Học ghê ta ? Ghét Lăng, hận Lăng kinh khủng. Khuyên rủ em đừng thêm chơi với Lăng nữa. Và em đang cố quên Lăng đây.

Khang cũng đến thăm em với sự chỉ dẫn của Khuyên. Dòng sông hình như càng buồn bã và xa vắng hơn sau mấy tuần không tin tức gì nhau. Khang bỏ quên tiếng chị từ lúc nào khi Khang và em ngồi bàn vu vơ về chuyện chú chim hiền và cô đơn. Khang bảo tuần sau nhà cô cô Nhiên đến chơi, nhé. Không hiểu sao em lại gật đầu. Nhiên sẽ đến nhà Khang vào ngày hôm đó. Không biết chúng mình còn nợ nhau nữa không Khang nhỉ ?

NGUYỄN THỤY NHƠN

BẠN NGỌC
ĐỌC VÀ GIỚI THIỆU
NHỮNG CÂY BÚT
TUỔI NGỌC

TRƯƠNG THỊ
HẢI NGUYỄN

trong cơn mưa chiều

Buổi chiều con phở nhỏ mang nặng vài đám mây đen xám buồn sắp kéo đến để chuẩn bị một mùa mưa buồn bã, những giọt mưa buồn đến phát khóc. Tôi tưởng tượng ra những vũng nước chứa thật nhiều bong bóng của hạt mưa vỡ mau trên mặt nước làm tôi ray rức nỗi sầu. Tôi đi ra phía bờ biển, sóng âm vang, ngoài biển không một ai, tôi chỉ nhìn thấy đằng xa những con sóng cuộn cuộn và phía tím mù chân trời mây đen ùn ùn kéo đến.

Tôi thấy mờ mờ trong đám mây đó, gương mặt vừa nghiêm vừa buồn của Minh, trời ơi, tôi nhớ quá đáng người cao ngạo mạn của anh, trong những ngày tháng này mình đánh mất nhau sao hở Minh ? Tôi leo lên ghềnh đá thấp nhất, gần bờ nhất, ngồi nhìn ra biển mà nghe mắt mình cay cay, mấy lần lượt đưa đến, cơn mưa đổ ập xuống đủ đến lạnh cả hai vai em gầy guộc, giờ em còn ngại gì những cái lạnh cả đời. Trong mùa mưa này em có rụt rè sợ sệt gì đâu hở Minh ? Không hiểu ở một góc trời nào đó hay một thị trấn buồn hiu anh có biết tôi buồn, tôi khóc vì cách chia với anh. Lúc này hơn lúc nào hết tôi thêm nghe giọng nói nồng ấm của Minh chi lạ, nhưng bây giờ Minh đã đi xa, khi hoảng hốt biết giật mình thì nước mắt nhòa mi. Trời mùa mưa, làm ướt vai, ướt tóc, tôi muốn lịm chết theo mưa, những ngày chia lìa với Minh tôi có nhiều nỗi buồn hiu hắt. Sợi tóc dài thêm một tí, để muốn ngăn u buồn vây kín trong tôi, cho những phiền hà đến chừng cả tim nhỏ.

Minh ơi, trong cuộc tình của em và Minh mình có bao nhiêu niềm vui, bao nhiêu nụ cười, mà giờ cách ngăn em nghe tim mình quá nhiều lao đao, hụt hẫng. Những kỷ niệm, những niềm vui, nỗi buồn, Minh còn cất giữ ở một góc trời nào hay đã vùi sâu vào quá khứ xa xưa. Có khi nào Minh về lại con đường xưa? Có bao giờ Minh tiếc nhớ đến em? Con bé vô cùng tội nghiệp trót sinh ra để đón nhận những ngỡ ngàng buồn tủi, đẩy áp cả hồn. Ở nơi nào đó chắc hẳn Minh đã quên, chỉ những lúc Minh thấy lòng buồn nao nao và cô đơn khôn xiết chợt nhớ đến tình em thì trời ơi em đã xa rồi vội như mây. Phải chi, tạo hóa hãy sinh em ra là loài cỏ dại, không u buồn, không biết đáp lại tình anh để giờ này nước mắt không làm tan loãng ngày vui, nhiều đêm cô nhắm mắt, cố chôn vùi những thân tình cũ, cố ru mình vào giấc ngủ cho nỗi sầu không ray rứt buồn phiền, có phải em đã lựa cho mình một con đường quá đổi buồn tênh nhất không Minh? Trả lời đi... Không một tiếng đáp lại, người ơi trong những ngày tháng này như giọt nước mắt làm mặn môi em.

Mưa càng lúc càng to, tôi bàng hoàng nước nớc, tôi không hiểu mình ra đây để làm gì? Khi bốn bề vắng lặng, chỉ có tiếng mưa và tiếng sóng nào nuốt, tôi đứng nhìn ra xa phía góc biển, những hạt mưa đan kín làm mờ cả một mảnh trời. Chao ơi, tôi nhớ Minh muốn điên lên được, nhớ vô cùng, nhớ miên man, nhớ đến hao mòn sức khỏe, Minh có biết có hay? Tất cả giờ chỉ là hư không, từ thuở cúi mặt để giọt lệ lăn nhẹ xuống má. Minh quay lưng bước nhanh để khỏi ngậm ngùi như em, em biết Minh muốn xa là cho em quên vì giữa chúng ta đã tự lựa chọn một con đường cho riêng Minh riêng em, em hiểu mình thương nhau ngút ngàn nhưng cũng đành lòng chấp nhận hắt, kẻ cả ngày buồn hôm nay. Minh đã đi xa, sao anh không ở lại cùng em để chia xẻ cho hết những tháng ngày hắt hiu này rồi rời khỏi đời nhau cũng không muộn mà Minh. Hiện giờ Minh đang ở một thị trấn lẻ loi nào hay phố núi nhiều mưa lắm sương mù hay hằng đêm với khói thuốc vàng tay cùng cốc cà phê đắng chát cả cổ họng Minh? Không đứng mà em nhớ lại lời ca buồn quá đổi «... mưa ơi, mưa ơi, mưa gieo sầu nhân thế, mưa nhớ ai, biết rằng thương có còn nhớ hay quên riêng ta vẫn u hoài, đêm đêm tiếc đêm đêm nhớ mong người đã cách xa...» Minh ơi có

khung trời nào cho mình tìm lại nhau, để những buồn xưa vui đi và nước mắt không nhòa tan cả buồn vui của em bây giờ.

Chiều nay trong trời mưa em nghe hồn mình trống vắng tột cùng, những giọt nước mưa lạnh ngắt, thấm vào từng tế bào từng thớ thịt làm em bủi ngủi phát khóc, những hờn giận giờ xiu trả lại cho Minh, để đời sống không sầu não bờ vờ, em sẽ tìm cho mình một chỗ đứng vui hơn, không ủ rũ buồn phiền như chiều nay. Trong cơn mưa trắng xóa em hiểu mình đã mất nhau thật sự rồi Minh ạ, chợt nhớ đến lá thư anh viết, trong đó có vài hàng buồn ray rứt muốn ứa nước mắt «...Vân, anh không tìm thấy ở cuộc sống này một ý nghĩa gì? quá khứ hay tương lai cũng chỉ là hiện tại mà thôi, nhưng đâu có buồn bằng nỗi và cay đắng trong tim. Vân ơi, anh nghe mình cô đơn nhiều lắm, tâm hồn này trống trải lạ, đột nhiên, anh thêm thương thật nhiều, một tình yêu thần thoại cho anh đam mê như thuở nào, cho mạch sống trong tim còn luân chuyển, để anh thấy cuộc đời này có ý nghĩa. Quá khứ chạy về tuyệt vời trong tâm tư và ở đó có biết bao là kỷ niệm mến yêu, ngọc ngà kết tủa, nhưng mất tất cả rồi Vân...» Tình mình chỉ có ngần ấy thôi hở Minh? Chao ơi, buồn nan ghê hồn, em vẫn biết tình thương của ba mẹ bao la vô bờ bến, nhưng sao em lại thấy quạnh quẽ, đơn côi quá, khi em đã mất Minh vĩnh viễn.

Tôi trở về khi trời còn vài cơn mưa nhỏ, đủ để lạnh căm căm, run rẩy cả hồn. người trót sống tôi biết thế nào mẹ cũng mừng, tự nhiên tôi nghe đầu mình choáng váng, có lẽ tôi bị cảm. Minh ơi, chiều nay trong mưa em đã hiểu thật rõ ràng nỗi cô đơn. Mai này lại bắt đầu cho Minh nụ cười không tươi. Nước mắt trào dâng khi ngang qua nhà nhỏ bạn Quỳnh Thoa, tiếng đàn của anh Diễn và giọng hát Quỳnh Thoa làm em muốn ngất lịm cả hồn «...đi trong chiều mưa, đời biết ai thương mình...» có phải thế không hở anh Minh yêu dấu? Những sợi mưa mảnh mảnh đẹp nào nùng, nhưng sao em vẫn thấy hoang sơ quá, mặt ướt đầm mưa tóc rũ xuống, em chợt hiểu mình quá yêu đuối, và nước mắt muốn chực tuôn ra. Trời ơi, những xuyên sao, những ê chề buồn chán của em trong tuổi mới lớn, biết đến khi nào bay xa hở Minh...?

TRƯƠNG THỊ HẢI NGUYỄN.

HỒI TƯỞNG

Trong quánh vắng khuya nay tôi chợt nhớ
 tháng ngày xưa xa hút hiện nguyên hình
 thuở tuổi đời thom vẹn mộng băng trinh
 hồn tôi đó như gương vừa mới sáng
 em mười sáu hay tôi vừa mười tám
 mắt em buồn xa vắng quá hồn tôi
 tóc em dài bay rồi cả thơ tôi
 lời ca em tôi nghe mãi bồi hồi
 thơ tôi đó trả lời em thư mộng
 thơ tôi đó của những đêm trường mộng
 của đam mê rạo rực thuở ban đầu
 thuở nghe hồn trong giấc mộng qua mau
 thuở thấy được nỗi buồn trong khói thuốc
 thuở yêu đôi mắt như mình sắp khóc
 trong những chiều riêng một mình cô độc
 ôm nỗi buồn thầm kín rất xa xôi

Ôi còn đâu ngày tháng cũ bay rồi
 trong ký ức khuya nay tôi bắt gặp

màu dĩ vãng buồn vương lên mái tóc
 (tóc em xưa buồn đọng xuống vai gầy)
 hỏi ai người ru tóc rồi em bay
 ai nhìn lên mắt em buồn xa ngái
 ai rộn rã khi nhìn cảnh hoa dại
 em vu vơ vò nát giữa hai tay
 trong sân trường em đứng ngắm mây bay
 chiều tan học riêng mình em về muộn
 tôi chờ đợi và sao giàu tưởng tượng
 bước chân em khe khẽ buổi hẹn hò
 lời đầu tiên còn quá đỗi đắn đo
 em e ngại và tôi thì ngượng ngập
 cánh thư đầu trao qua tay e ấp
 tưởng như vừa thoáng nhẹ một giấc mơ
 tình học trò tôi chép lại thành thơ
 trên giấy trắng như tình em áo trắng
 là từ đó một hồn tôi xa vắng
 là một đời thương nhớ quá xa xôi
 Tôi bây giờ ngồi lại với riêng tôi
 trong khuya vắng thăm nghe lòng nhắc nhở
 thôi còn lại, còn chẳng là tưởng nhớ
 khi cuộc tình một thuở đã xa xôi
 em bây giờ có lẽ đã quên tôi
 tôi bây giờ còn nghe mãi bồi hồi
 ngày tháng cũ đã chìm sâu quên lãng
 em đã ở bên kia bờ dĩ vãng
 tôi còn xa mù mịt nhánh sông đời
 còn một đời để thương nhớ xa xôi...

TA VĂN SỸ

KIỀU GIANG

CÚI XUỐNG LÒNG MÌNH

Lúc sáng khi đang nhảy mây bậc thang để lên lớp cho kịp giờ, Mây đụng đầu với Điệp. Con nhỏ vung vẩy cái bốt biền trong tay, chắc cô nàng đi nhúng giẻ lau bảng. Mây kêu :

— Nhanh lên đi bà, papa ra khỏi phòng giáo sư rồi đó.

Con nhỏ le lười, cảm đầu chạy. Khi vượt qua nhau mây bậc thang, nó quay lại :

— Nè Phiêu Mây, đợi chút nữa ta sẽ hỏi tội mi.

Rồi cái dáng li lắc diều nhanh. Mây không hiểu Điệp muốn nói đến «tội» gì của Mây đây ? Mà thôi kệ, nhỏ Điệp ưa có lối nói quan trọng thế đấy. Hai giờ Pháp văn nhẹ nhàng trôi. Điệp và Phượng bàn trên cứ quay lại nhìn Mây cười ý nhị. Giá mọi giờ khác thì chúng không để yên cho Mây đâu, nhưng papa khó lắm, đứa nào lép nhép là đứng chào liền. Mây ăn câ, bút chì vào lưng Điệp :

— Ngồi yên, ông chiều tướng mi hơi kỹ.

Giờ ra chơi, papa vừa xách cặp ra khỏi lớp là cả bọn vây lấy Mây. Điệp hăng giọng :

— Ba ngày nghỉ tại sao mi không lên ta như đã hứa ?
Mây cười cười :

— Quên mất, tại tao bận may mây cái màn cửa và áo gối, rồi xoay sang may bộ đồ cát đã lâu cứ xếp trong tủ...

— Thề ra mi bận quá lắm vậy à ?

— Chứ gì nữa !

Điệp lườm :

— Vừa phải thôi Phiêu Mây, thề chiều hôm qua ông Ng. chờ đứa nào đi ngang đường Gia Long đây ?

A, đây mới là vấn đề chính, thảo nào cả lũ có vẻ xôn xáo từ đầu giờ. Minh xoa đầu Mây :

— Có gì thì khai mau đi nhỏ ơi.

Mây chu môi lên :

— Trời ơi, anh em người ta mà mây đứa nói gì lạ vậy ?

Điệp biu môi :

— Ở đâu tự nhiên mọc ra cái tinh anh em của hai người chẳng dây mơ rễ má gì với nhau đó ?

Phượng chen vào :

— Nhưng hôm qua hai người đi đâu ?

— Thì đi chơi lòng vòng vậy thôi.

— Còn «vậy thôi» nữa. Nhỏ muốn gì hơn đây ?

Mặc cho Mây thanh minh thế nào chẳng nữa, chả đứa nào chịu tin. Chúng cứ lảng nhảng trêu Mây cho đến hết buổi.

Phiêu Mây, theo hình thức, là một con nhỏ hồn nhiên. Đôi khi bắt gặp cái miệng Mây đang tía lia với bạn, tấy K đã phải la : vừa thôi, hỡi cái máy phóng thanh quá tốt. Bạn bè ai cũng biết đến con nhỏ Phiêu Mây hay đóng vai con trai vẽ râu ria, lên sân khấu chọc cười mọi người. Nhưng mà có những buổi tối khó ngủ, Mây ngồi co trong lòng ghế lạng đi với nỗi quạnh hiu. Làm sao để có chút gì để nhớ hờ bạn thân ? Mây thường hay hỏi Hoàng Oanh như thế.

Hoàng Oanh là nhỏ bạn hiểu Mây từng chân sợi tóc. Hai đứa gặp nhau qua lời giới thiệu của Dung mà thân nhau. Dù rằng Hoàng Oanh kém Mây một tuổi, nhưng cô nhỏ khôn hơn Mây nhiều. Phiêu Mây chỉ biết ngơ ngẩn với muôn ngàn mâu thuẫn của mình hoặc là cắn móng tay mà ứa nước mắt khi chợt nghe những xót xa vô cơ chừng cả lòng. Nhưng với Hoàng Oanh, Hoàng Oanh nói cho Mây nghe, rằng thì Mây lẳng mạn nè, Mây đang mong một sự thay đổi làm tan cái bình thường đời sống nè, Mây chẳng yêu ai mà cũng nhớ nhung nè...

Ờ hay, cái câu cuối này nó làm sao vậy ? Mặc dù triết để tin lời bạn thân, Phiêu Mây cũng chẳng hết thắc mắc. Tại sao không yêu mà biết nhớ ? Nhưng Mây đành bậm môi lại chẳng dám hỏi Hoàng Anh vì mỗi lần nói đến chữ yêu, miệng Mây run run, ngượng ngập làm sao. Đố con nít ranh, Mây tự mắng như thế, tuy nhiên, nửa đêm vẫn là môi trường thích hợp nhất để Mây xôn xao những vu vơ bất ngờ, như nụ cười làm quen của một ai đó trên đường về chẳng hạn.

Cho đến một ngày, gặp anh Ng. Gặp nhau quá đôi tình cò, câu mở đầu bài hát của Ti Ngọc đấy, làm Mây yêu hai chữ tình cò. Ai đã nói : trong tình cò có cái Định Mệnh. Những đôi thay của Mây đã đến lúc xuất hiện. Ng. như một viên sỏi khuấy động mặt hồ. Anh đưa Mây từ xúc động này sang xúc động khác. Mây vui thật tình. Và Mây tự hỏi, làm sao biết được lòng mình đây ? Từ khi cái bóng ân cần của Ng. nghiêng xuống phần đời nhỏ bé của Mây, nhỏ Phiêu Mây hết còn lớn đêm. Điều này làm Mây sợ. Chẳng lẽ anh Ng. lại là... cái gì của Mây sao ? Mây thì từ lâu vẫn ngỡ như một con bê, nổi tiếng là chuyên viên "gõ rồi tơ lòng" cho bạn ở lớp nhưng đến chuyện mình lại tồi u. Mây sợ ngay cả người. Nếu không có gì, tại sao Mây bỗng dưng mất đi một phần những thời gian tẻ lạnh quen thuộc ấy ? Mây nhỏ bạn bắt đầu nheo mắt, tình quái :

— Hôm qua ông Ng. lên nhà mi phải không ? Quá sức mây người rồi.

Mây hoang mang từng lời nói một. Rồi Mây cũng thấy nhớ anh Ng. thật, nhớ anh với tất cả ngọt ngào môi miệng. Mây chạy đi tìm Hoàng Anh : khổ rồi, khổ rồi Hoàng Anh ơi. Mây tí tẻ kể chuyện anh Ng. cho Hoàng Anh nghe. Nhưng sau một tuần nghe chuyện, Hoàng Anh rất dịu dàng kéo Mây ngồi xuống dưới giàn bông giấy tím mà nói cho Mây biết, rằng khi có ai đó phủ xuống đời cô nhỏ một chút thân tình, cô nhỏ sẽ cảm động lắm. Nhưng Phiêu Mây ơi, Mây chưa yêu đâu. Đây chỉ là những cơn bão văn vũ của một thời mới lớn.

Mây ngày mặt ra, nhưng Mây tin lời Hoàng Anh ghê gớm. Thì hỏi nào đến giờ Mây là đũa dạ nhẹ như bông. Lúc thương lúc ghét. Thỉnh thoảng Mây tức anh Ng. lắm, cơn tức kéo dài đến tối, và Mây

đợi khi mình vào giường rồi mới khóc. Những giọt nước mắt đổ ra cho tình cảm đầu tiên. Nhưng rồi, cơn bão nhỏ quá không đủ rung chuyển lòng Mây. Cái lòng dạ khác người toàn mơ những gì xa thăm thẳm, mà khi vật xa ấy biến thành sự thật, đến gần Mây thì Mây lại trốn chạy. Dung đã có lần nói với Hoàng Anh : con nhỏ Phiêu Mây ày tớ chẳng hiểu nổi. Hình như nó lý tưởng hóa đời sống quá thì phải. Mây chỉ cười vì chính Mây cũng chẳng hiểu nổi mình cơ mà.

Tốt hơn hết là chấp nhận một tình trạng yên ổn nhất. Cơn bão đã tan, chỉ còn giữ lại trong Mây những cảm tình sâu đậm. Nhưng anh Ng., anh có nghĩ như Mây không ? Hoàng Anh có lần bảo với Mây :

— Coi chừng nha Phiêu Mây, đũa nào cũng quen anh Ng. mà chỉ có mỗi mình Mây được anh ày thương như vậy thôi.

Mây cũng lo âu tuy rằng Mây tin anh Ng. lắm. Anh đã e kể chuyện của anh cho Mây nghe rồi. Chỉ gì đó của anh đi xa từ lâu, lấy chồng rồi cũng nên. Chán chưa, chuyện của anh không « có hậu », Mây nói thế. Nhưng Mây dạo này hơi khôn ra một chút, cũng biết là đừng nên đánh du với chuyện người lớn. Bởi thế cái lần gặp anh Ng. đi ngược chiều trong sân trường, Mây đã gọi anh :

— Anh Ng, có phải anh là anh nuôi của Mây không ?

Anh Ng nhăn mặt :

— Cái gì ?

Mây nhắc lại, lần này bỏ chữ *nuôi* quê một cục đi

— Anh Ng là anh của Mây, phải không ?

— Còn phải hỏi, anh từ lâu rồi mà.

Và anh lục trong túi ra được cục kẹo, nê nhỏ hay ăn, cho em.

— Phiêu Mây dạo này ăn nói bậy bạ ghê.

Như thế, ranh giới đã được ấn định rõ ràng. Mây thoải mái với ý nghĩ này. Từ nay Mây có một ông anh lớn, anh Ng. hơn Mây tám tuổi cơ mà, tha hồ vùi vịnh. Mây có lần nửa đùa giỡn thật nói với Điệp :

— Nhỏ ơi, mi xinh quá đi. Anh Ng tao đang « solo », hay là mày... với ông ày cho vui về.

Điệp ta hình mũi lên, cào cào trán Mây hai đường vì móng tay nó nhọn quá, hét om :

— Còn mi thì bỏ cho chó gặm há !

Nhỏ Diệp này chẳng biết gì cả. Nó với mấy đứa bạn Mây cứ nói ra nói vào. Mây thì tỉnh bơ, ta trơ như đá, vững như đồng tụi bây à...

Mây cũng biết tại sao anh Ng. thương mình rồi. Hình như anh cũng hơi nhận thấy cái lạ đời của Mây và anh có nói với Ph. rằng Mây hiền, Mây ngoan. Ôi chao, Ng. có nói lộn không đây ?

Mây hằng nguyện cầu được bình an tâm hồn, và bây giờ Mây đã đạt được phần nào. Xin đừng một ai lời Mây ra khỏi cái thanh thân này mà đẩy Mây vào một cơn bão khác. Mây chẳng yêu ai đâu, Mây yêu Mây đây thôi.

KIẾU GIANG

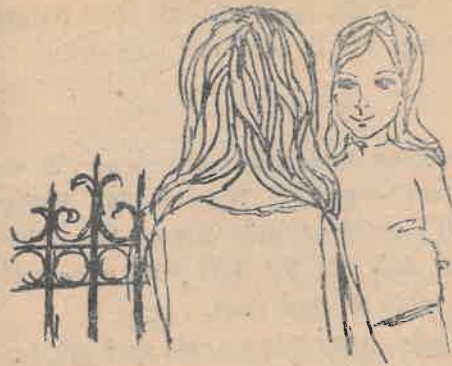
SƠN CA

những
tình khúc
xanh

trên lối đi
bây giờ em là con chim lạ
hót trên cao buổi sáng rất huy hoàng
bây giờ anh là tên lãng tử
trên lối đi này ở giữa trần gian,
những sáng mai
có thật nhiều nụ cười trên môi nhỏ
có một tình khờ dại lẫn ngu ngơ
có một chút khói nhòa trong mắt ướt
những sáng mai buồn cỏ lá như mơ
buổi chiều nhớ nhau
hồn đậu mềm trên cây không còn tưởng
cỏ xanh lời ca sỏi cũng lao xao
em có khóc thật nhiều vì sung sướng
buổi chiều này mình vẫn có còn nhau.
viên kẹo
ngậm trên môi nghe chùng như chắt ngắt
em nghiêng đầu cho tóc khẽ tung bay
có phải đó chính là lần hạnh phúc
hạnh phúc đây nhưng sẽ thoáng mây bay

SƠN CA

CÒN HOÀI
TRONG TƯỢNG NHỚ
N. V. H.

Tiếng cười nói ồn ào trong phòng vẫn không thôi cuốn nàng, người con gái với mái tóc xỏa ngang vai đang says sưa thả tầm mắt về phía cuối phòng. Theo dõi tia nhìn đó, người ta sẽ bắt gặp chàng, người con trai hết sức tầm thường, nhưng đôi với nàng lại có một sức quyến rũ lạ lùng. Nàng bỗng giật mình khi bị đập mạnh trên vai :

— Làm gì mi ngồi thừ người vậy ?

Người con gái quắc mắt nhìn bạn :

— Mi là kẻ phá hoại. Rồi mi sẽ bị đày xuống địa ngục.

Cô bạn cười không trả lời, quanh quất tìm kiếm, cô ta muốn biết tại sao bạn mình tự đứng lại ngăn ngor. Đôi mày cô nhíu lại và sau đó cặp mắt hân lên nét mừng rỡ.

— Ta đã biết tại sao mi suy tư ?

Nàng hơi nhột nhưng làm ra vẻ tỉnh bơ :

— Nói ta nghe thử xem.

Cô bé nhướn mày ra vẻ quan trọng :

— Mi bị ngoại hấp ?

Nàng bĩu môi chề riếu :

— Lại méo mó nghề nghiệp.

— Cứ che dấu đi cưng. Ta không dành chàng đâu.

Con bé nheo mắt bỏ đi. Người con gái mỉm cười, đầu hơi cúi

xuống, một thoáng buồn chợt hiện ra, chàng nào phải là của riêng ta đâu mà dành với giết, mãi mãi chàng vẫn ngoài tầm tay với. Người con gái lặng lẽ ra về, tạm biệt chàng. Thê là xong một buổi chiều.

Đã nhiều đêm tôi mơ thấy chàng, trong giấc mộng chàng vẫn xa lạ với tôi. tôi hoài là người nhìn theo bóng chàng. Ngày tôi cũng không quên được chàng, tôi hững hờ với sách vở, tôi đánh mất nét hồn nhiên ngày nào, tôi tham gia vào trò chơi đuổi bắt. Kẻ đuổi là tôi mà người bắt không là chàng. Cuối cùng chỉ mình tôi thua thiệt.

Hôm nay tôi có giờ học cả ngày, trong tuần sọ nhật ngày thứ tư, một ngày mệt mỏi. Tôi uể oải đi bước đến trường.

— Chuyện tình mi đến đâu rồi Tô Pha ?

Tôi ngơ ngác trước câu hỏi của Đan :

— Nào ta biết gì đâu ?

— Không biết thật hay giả vờ con bé ? Buổi chiều sinh nhật Lê, nhớ chưa ?

— Không có gì hết.

— Sao lạ vậy ?

— Thì tao vẫn chỉ là người ngắm chàng.

— Ra vậy ! Mi định biến hẳn là người tình tơ tưởng hờ.

— Sự thật đã vậy rồi.

— Bì quan. Mày quên rằng mày là con bé yêu đời nhất sao ?

— Thì tao vẫn thế.

— Nhưng mày đã thờ dài. Tiếng thờ dài ví như đám mây xám vừa kéo ngang qua tâm hồn mày. Chỉ một thoáng thôi Pha, vậy mà sẽ ảnh hưởng lâu dài.

— Mày nên nhớ hạnh phúc tuyệt vời tương đương với một địa ngục.

Linh Đan cười to :

— Con bé bây giờ lại triết lý vụn. Chàng của mi đã biến mi từ một con bé vô tư thành một bà cụ già. Thê mi có thích lên thiên đàng không ?

— Tao chỉ thích thiên đàng của Trần Vũ.

— Tình yêu, mày ở góc nào trên đó ?

— Chưa biết. À ! ... mi làm bài nộp T.P chưa ?

— Chưa.

— Vậy cũng không hơn gì tao, mãi nhớ người ta chớ gì ?

Con bé vờ vàng cái chính :

— Ta không phải như mi. Ta có một thời khóa biểu riêng dành cho chàng.

— Lại còn có chuyện ấy nữa à. Mi nói ta nghe thử.

— Buổi tối sau khi học bài xong là của chàng.

— Khắc khổ. Chàng của mày sẽ khô héo với thời khắc biểu tháng hạn đó. Mi đúng là con nhà khoa học.

— Học Khoa Học mà lãng mạn như mi sẽ hỏng cứng ạ.

— Có lẽ tâm hồn tao mướt quá.

Vị giáo sư bước vào cắt đứt câu chuyện của chúng tôi. Thời thì hãy dấu cất những câu chuyện tình vu vơ vào ngăn kéo nếu muốn tương lai rục rỡ.

Tôi loay hoay mãi mới tìm ra nhà chị bạn. Tôi e ngại đưa tay bấm chuông và sững sờ khi cánh cổng chợt mở : Chàng ! Sao lại là chàng ? Tôi ngỡ người nhìn quên cả chào hỏi.

— Cô tìm ai ạ ?

Tôi giật bắn người trước câu hỏi của chàng.

— Thưa...tôi...có phải nhà chị Giang ?

Chàng mỉm cười nhìn tôi :

— Cô là bạn Giang ? Mời cô vào nhà chơi.

Tôi ngượng ngập bước theo chàng. Mọi dạn dĩ thường ngày biến đâu mất, tôi nhủ thầm hãy can đảm lên đừng làm trò cười cho chàng, hãy nghĩ rằng chàng không là gì cả. Mãi suy nghĩ tôi suýt đâm sầm vào chàng. Ngượng quá đi mất, tôi có cảm tưởng như hai má nóng ran, mặt tôi lúc này chắc đỏ hỏm lắm. Chàng lại mỉm cười. Vừa lúc đó Giang chạy ra đón tôi, cũng tại con bé này hết. tại sao người ra mở cổng không là nó mà là chàng. Tôi định nhéo Giang một cái thật đau cho hả dạ... thê mà tôi lại chào Giang bằng một nụ cười tươi nhất trong đời.

— Đây là anh Du, còn đây Tô Pha bạn em.

— Tên cô nghe lạ lùng, lại dễ thương.

Tôi sung sướng với lời khen của chàng. Tôi đã biết tên chàng. Cái gì Du nhỉ ? Phạm văn Du ? Đúng rồi, Phạm văn Giang, Phạm văn Du. Tên chàng dễ thương không kém gì tên tôi. Du chào tôi vào nhà trong mà tôi cũng không hay, mãi nghĩ vẩn vơ về tên chàng.

— Thế nào ? ông anh tao được chứ ?

— Mi đặt câu hỏi không đúng chỗ rồi.

— Nếu vậy thì tao lăm. Tao cứ ngỡ... con Đan láo thật.

Tôi giật mình hỏi Giang :

— Đan nói gì với mi ? Con ấy chưa xạo. A ! ... không chừng tụi bay âm mưu gạt tao lại đây.

— Mi về vãn tội con Đan, tao vô tội. Ông anh tao vừa mới về phép, hôm sinh nhật Lê mi có gặp Du không ?

Tôi chợt tức giận :

— Tao không biết Du nào cả.

Giang cười to làm tôi e thẹn, vụ này là con Đan chủ mưu đây thôi. Rồi mi sẽ biết tay ra... nhưng nhờ vậy mà tôi biết tên Du, phải cảm ơn. Con bé trước đã chứ.

Tôi nhớ mãi giây phút gặp gỡ ngắn ngủi đó. Chỉ gặp nhau một lần, vừa đủ biết tên nhau, vừa đủ trao đổi vài ba câu nói vu vơ. Ồi ! hạnh phúc cho tôi !

Thấm thoát đã một năm, một năm chưa gặp lại Du, tôi chỉ biết chàng là Du thôi, vậy mà tôi đã mơ mộng nhiều về Du, tôi dặt cho chàng những vần thơ, nhưng không bao giờ anh nhận được, vần thơ đó chỉ là sản phẩm tưởng tượng, chỉ là những sợi tơ trời mong manh, và chỉ có những cặp mắt của những kẻ yêu nhau mới nhìn thấy. Chàng không bao giờ yêu tôi nên hoài không thấy được sợi tơ trời đó. Tôi âm thầm buộc sợi tơ trời vào thân Du mà chàng nào hay. Nơi nào anh đặt chân đến là có sợi tơ trời của tôi giăng mắc. Tình yêu tôi trải dài theo bước chân anh đi, từ đồi núi chập chùng, đến những khu rừng đầy nguy hiểm. Tôi có lằng mạn khi chỉ một thoáng gặp nhau mà tôi đã vương vãn hình ảnh chàng, niềm tâm sự mỗi lúc một thêm chắt ngát và òa vỡ khắp cùng khối óc, con tim.

Trời chiều nay buồn chi lạ, từng cụm mây xám bao phủ khắp nơi, vài cơn gió thổi mạnh làm bay toả những chiếc lá me bé nhỏ, chúng bám vào tóc, lượn vờn trước mặt, rồi thì rơi lá tả trên đường. Cơn buồn chợt ập đến, hình ảnh Du bên cạnh người con gái lạ hoắt ám ảnh tôi. Tình yêu tôi dành cho Du muôn đời cam nín. Người con gái ấy có lẽ là người tình của Du, cô ta thật là cao sang và tôi cảm thấy thua thiệt trước nhan sắc của nàng. Tôi chỉ là con bé ngu ngơ, không một nét quyền rũ. Nước mắt chợt ứa ra, chảy dài xuống má, tôi không buồn đưa tay lên chạm, tôi muốn được khóc một lần cho tình yêu thật ngọt ngào, giọt nước mắt này dành cho Du, giọt cho tôi và cho mỗi tình đơn phương. Mưa mỗi lúc một nặng hạt, ngoài đường giờ chỉ mình tôi lang thang, nước mưa hòa lẫn nước mắt nhạt nhòa trên môi.

Du bị thương trong trận đánh TLC, những ngày Du nằm ở bệnh viện Cộng Hòa tôi đều có vào thăm. Tôi chưa có quyền đơn độc vào thăm Du, tôi chưa có lý do chính đáng để được săn sóc Du, tôi chỉ được theo bước chân Giang vào thăm anh mình. Tôi đứng lặng lẽ nơi góc giường nhìn Du, đau xót xa mỗi khi Du nhắm mắt, bàng hoàng khi nghe Du gọi tên người yêu trong cơn mê. Thế mà ngày ngày tôi vẫn cặm cụi vào với Du. Chưa chán quá !

Một tháng sau Du lành bệnh và rời nhà thương, tôi hết còn lý do để đến thăm khi anh về nhà, nếu có thì chỉ thỉnh thoảng. Buồn chết được nhưng trời hãy còn chiều lòng người, Giang rủ tôi và Đan tháp tùng với Du ra Vũng Tàu, anh cần dưỡng bệnh sau thời gian mất sức. Thế là tôi háng hái nhận lời. Những ngày ở Vũng Tàu tôi lặng lẽ bên Du, anh có vẻ trầm lặng và xa vắng, nét buồn ẩn hiện trên mắt, phiên môi hồ hững hờ cười. Tôi âm thầm theo dõi Du, anh đang mang một tâm sự buồn, làm sao để biết được nỗi niềm riêng đó.

— Sao ngồi buồn vậy ?

Tôi mỉm cười với Du :

— Anh !

— Hai cô bé kia đâu rồi ?

— Xuống bãi từ lúc anh vừa ngủ.

— Tô Pha không đi chơi với chúng sao ?
Tôi lắc đầu nhìn Du :

— Tự đứng lười không muốn làm gì hết.

Du ngồi cạnh tôi, khuôn mặt chìm trong suy tư, anh nhìn thấy gì nơi cuối chân trời ? Có bao giờ anh thấy tôi không ?

Tiếng thở dài chợt thoát ra. Du quay lại nhìn tôi, anh định nói điều gì lại thôi, mặt quay nhìn ra biển. Sự im lặng bao trùm cả hai người, cứ thế thời gian trôi qua, chiều xuống thấp dần, những chiếc tàu chạy xa tít ngoài khơi mỗi lúc một nhỏ, cuối cùng chỉ còn chấm đen mờ.

— Pha thấy gì trong cái nhìn ?

— Những chiếc tàu. Pha thích được là những chiếc tàu đó. Vô tư làm sao ! Hồn nhiên lênh đênh trên sóng biển.

— Cô không thích làm thủy thủ à ?

— Thủy thủ một ngày nào đó cũng rời xa biển. Và lại làm thủy thủ phiền lắm. Phải chống chọi lại bão táp, phải lèo lái chiếc tàu. Trong khi chiếc tàu thân nhiên cùng sóng gió, mặc sức thiêu đốt của ánh sáng mặt trời.

— Trong cuộc sống Tô Pha có bao giờ thất vọng ?

Tôi cúi đầu buồn buồn :

— Có dám hy vọng đâu mà thất vọng.

— Pha lại mặc cảm rồi.

— Không đâu anh. Tại Pha nhận thấy là không nên hy vọng, vì trước sau gì cũng thua thiệt.

— Về chuyện gì ?

Tôi nhìn Du thật lâu, làm sao nói cho anh nghe được về chuyện gì, mà dù có nói cũng không thể nào giải quyết, lại còn gây rắc rối thêm. Nói ra chúng ta thêm bỡ ngỡ thôi Du ạ, thôi thì hãy để tôi chôn kín tận đáy lòng như tôi đã từng dấu kín.

— Anh đang có chuyện buồn hờ ?

— Sao Pha biết ?

— Pha nhìn thấy.

Du cười hỏi tôi :

— Thầy thầy nào ?

— Một chút bóng tôi trong mắt anh.

Du thờ dài sau câu tôi nói.

— Tiếng thở dài cho thấy là Pha nói đúng phải không anh ?

— Pha để ý làm gì.

— Nếu anh không muốn nhắc đến thì thôi. Còn để ý hay không là quyền của Pha. Tại Pha thấy nếu để mãi trong lòng càng buồn thêm không ích gì. Được tâm sự có thể người ngoài phần nào.

Tôi buồn bã đứng dậy vào nhà, tình cảm tôi dành cho anh đã bị chối từ.

— Tô Pha giận anh hờ ? Anh xin lỗi, Pha ngồi xuống đi.

Tôi ngoan ngoãn ngồi lại. Du ngược nhìn tôi thật dịu dàng. Anh đột ngột hỏi tôi :

— Pha yêu ai chưa ?

Tôi đáp thật nhỏ, thoáng như hơi gió :

— Rồi.

— Giả dụ người Pha yêu đi lập gia đình, thì em nghĩ như thế nào ?

— Buồn.

— Buồn thôi à ? Có oán hận không ?

— Có lẽ không. Vì người yêu Pha... nói đúng hơn người Pha yêu vô tội, anh ấy đâu có biết là Pha yêu.

— Thì ra... Pha ôm ấp mỗi tình đến bao giờ ?

— Chưa biết được. Theo Pha nghĩ khi hai người cùng yêu nhau mà một trong hai đi tìm tình yêu khác mình không nên oán hận họ, mà hãy thương hại họ vì họ chưa biết thế nào là tình yêu.

— Pha nói chuyện nghe lạ lùng.

Tôi cười với Du. Chúng tôi lại im lặng. Như vậy là người con gái kiêu sa ngày nào vừa rời xa anh. Thảo nào, những ngày Du nằm bệnh viện không thấy cô ta vào thăm, không biết nên vui hay buồn trước niềm đau của Du, tôi có quyền hy vọng gì không ? Trong khi tôi tôn thờ, kính yêu Du thì người con gái khác lại quay lưng hờ hững với chàng. Tình yêu là một sự đuổi bắt ?

— Anh yêu người con gái ấy lắm thì phải ?

— Sao Pha hỏi anh câu đó ?

— Tại thầy anh buồn khi người ấy bỏ đi. Người ta thật đẹp hồ anh ?

— Pha biết người ta ?

— Một lần Pha gặp anh và người ấy dạo phố.

— Rồi Pha buồn phải không ?

Tôi thẳng thốt trước câu nói của Du, tại sao lại hỏi tôi câu đó, có nghĩa là anh biết tất cả phải không Du ? Trong thâm tâm anh có chế cười tôi, đừng bao giờ nghe Du. Tôi ngập ngừng với Du :

— Pha...cũng không biết nữa.

Tôi đứng lên xin phép Du xuống bãi. Ngồi nán lại chắc tôi sẽ khóc mất, tôi không muốn Du thấy giọt nước mắt mềm yếu, dưới mắt Du tôi phải là Tô Pha bướng bỉnh thường ngày. Từ đó tôi thường hay tránh mặt Du, tôi không còn ngồi một mình bên Du như mọi ngày, tôi sợ một phút yếu lòng rồi thú nhận là mình yêu Du. Tôi muốn Du cảm biết tình yêu tôi dành cho chàng và dù không yêu tôi Du cũng phải tôn trọng tình yêu đó. Tôi giữ im lặng như thề cho đến ngày về Saigon, Du trở về đơn vị.

Tôi trở lại sinh hoạt hằng ngày, có một chút chán nản. Và tôi tự hỏi, như thế có nghĩa gì ở mai sau. Có phải một hạnh phúc phải bắt đầu từ đó. Tôi yêu Du và tôi tưởng tượng một ngày nào tình yêu vỡ ra, có lẽ Du không còn là Du nữa, anh biến mất khỏi đời tôi.

Bởi thế, Du đã ra đi vĩnh viễn sau lần chia tay ấy. Tôi gọi biên lần đầu ngồi bên nhau và Du muôn đời vẫn còn trong tưởng nhớ.

N V H

HÃY VIẾT CHO TUỔI NGỌC

● NHỮNG VẤN ĐỀ THIẾT THỰC CỦA TUỔI TRẺ

● NHỮNG VẤN ĐỀ THIẾT THỰC CỦA HỌC ĐƯỜNG

VIẾT XÂY DỰNG ĐỂ ĐÓNG GÓP
CHO TƯƠNG LAI

MÙA HẠ QUEN EM

PHẠM THỊ KIM PHƯỢNG

Cái tình ly nhỏ bé này sao mà buồn quá đối. Tôi chả biết làm gì cả cho trọn ba ngày nay. Ba ngày về đây. Ba ngày vô vị và buồn tẻ. Thắng Bình thì hay bày trò lằng xằng cho tôi vui. Nhìn nó làm trò, buồn mảy cũng cười được. Tối tôi theo nó chui vào mầy cái quán cà phê ngồi đã rồi về nhà leo lên gác «chờ» một giấc tới sáng là xong.

Tôi chỉ khoái một điều nhà thắng Bình ở ngay khu phố đông xe cộ. Khoảng trưa trưa học trò tan trường ngó cũng vui vui. Tôi thắc mắc sao học trò chưa nghỉ hè thì thắng Bình giải thích :

— Mày ngọc quá Nam ơi, học trò đây là trường công, học trò trường công nghỉ hè trễ lắm, trường tư ở đây nghỉ hè lâu rồi.

Tôi gật gù :

— Ủi, tào quái mắt.

Một buổi sáng đang lóng ngóng trước nhà thì có một tốp nữ sinh đang len lỏi vào từng hiệu sách, đến từng người để mời mua gì đó. Tôi nghĩ ngợi, mầy em cứu lụt miền Trung chẳng, không, mùa này làm gì đã lụt, hay đồng bào chiến cuộc, cũng không ổn. Gì nhỉ ? Đang đứng thộn mặt ra suy nghĩ thì một cô nhỏ chạy lại phía tôi. Khiếp vía, định phũ phàng mà không kịp nữa.

Cô bé cười thân thiện :

— Ông ơi, mua dùm em đi ông.

Chúa ơi, em nói tiếng chi mà dễ thương mà ngọt như đường làm tôi lúng túng :

— Mua gì thế ?

— Vé xem văn nghệ do trường em tổ chức.
— Lý do ?
— Lấy tiền phát thưởng cho chúng em, nhé, ông mua cho em
nhé !

Tôi cười :

— Bao nhiêu một vé ?
— Rẻ lắm, một trăm thôi.

Tôi nghĩ.Ừ rẻ thật. Nhưng mà khổ chưa, tôi còn có tám chục
thôi. Tôi bảo em :

— Tôi có tám chục thôi, mua được không ?

Em tần ngần nghĩ ngợi. Tôi dò dẫm hỏi văn nghệ tổ chức ở đâu.
Em cười trả lời tại sân trường công lập. Tôi lại hỏi trường công lập
chỗ nào. Em tròn mắt nhìn tôi :

— Hình như ông mới đến đây ?

— Sao em biết ?

— Ở tỉnh chỉ có mỗi một trường công lập thôi, trường em đối
mặt với nhà thương, ai ở đây cũng biết cả.

Tôi chịu và gật đầu. Em bỗng bằng lòng bán vé cho tôi với giá
tám chục. Tôi ngạc nhiên. Em thân nhiên xé vé cho tôi và nói, ông ở
xa mới đến ưu tiên để mai ông đi vẫn còn nhớ tỉnh nhỏ này chứ.
Tôi hỏi, sao em biết tôi sẽ đi, lẽ tôi ở đây luôn thì sao. Cô bé cười
mắt sáng long lanh trả lời, em nghĩ ông chỉ ghé đây chơi thôi vì nếu ở
đây luôn ông sẽ tìm biết tất cả mọi nơi trong tỉnh. Tôi nhìn em và cảm
thấy mến mến, cô bé này thông minh và khôn ngoan lắm chứ không
chơi. Tôi bèn hỏi thăm cô bé :

— Em học lớp mấy rồi ?

— Lớp Mười.

Tôi tiếp tục lục vấn :

— Bạn gì ?

— Bạn của !

Tôi gắng nhịn cười. Em nghịch ngợm quá thôi, tôi bắt đầu phải
đau tim với một « cái bệ sườn » lấu lỉnh. Tôi khen trong sự dễ phòng :

— Em nói chuyện lanh quá thôi, đi bạn của chắc là em mơ
mộng dữ.

— Em không mơ mộng dữ đâu, em thích bạn của vì tánh em
ngang như của.

Tôi tự nhiên muốn giữ cô bé ở lại thật lâu để nói chuyện. Nhìn
cô bé tôi chả biết cô bé thích mình không, trông em cứ tỉnh bơ không
để lộ một xúc cảm nào. Em bỗng hỏi :

— Chừng nào ông đi ?

— Em hỏi để đến đòi thêm hai chục hờ ?

— Không, em cho ông luôn đấy, em hỏi cho biết vậy thôi.

— Xem xong văn nghệ trường em tôi sẽ đi.

Em cười hỏi tôi định đi đâu. Tôi trả lời chưa biết. Em có vẻ ngạc
nhiên, tôi nói thích nơi nào đến nơi đó cần gì. Em tỏ vẻ thích thú nói
với tôi, em thì chả bao giờ được đi xa như ông, từ bé đến lớn em chỉ
ở quanh quẩn trong tỉnh. Tôi chợt hỏi :

— Nhà em ở đâu ?

Cô bé chỉ về hướng sau lưng :

— Trên kia, xa lắm, mà ông hỏi chi vậy, theo dõi à ?

— Một xác, theo dõi em làm gì. À mà em mấy tuổi rồi nhì.

— Em còn nhì đồng lắm ông đoán thử xem.

Tôi nhiu mày đáp :

— 17 hờ ?

Cô bé nhăn nhăn nét mặt :

— Em già thề cơ à ?

— 16 ?

Cô bé lắc đầu.

— 15 ?

Lại lắc đầu. Tôi đành chịu :

— Thề em mấy tuổi, chẳng lẽ 14, 13.

— Em mười sáu tuổi rưỡi.

Tôi gật gù nói như vậy là còn nhì đồng thật. Em cũng cười theo
câu bình phẩm của tôi. Tôi định nói chuyện nhiều với em nhưng không
được, vài cô bạn đã đến lôi em đi. Em chỉ kịp nói với tôi rất vội.

— Em đi ông nhé !

Tôi cười gật đầu và nghe loáng thoáng tiếng mấy cô bạn của em :

— Chết, mi bán vé chi mà «mùi» thê, hỏi nhau kỹ ghê nhi.

Cô bé chỉ lắc đầu lia lịa. Tôi bỗng đứng nghe xôn xao trong lòng. Em còn bé lắm em ạ. Sao em không lớn lên khi gặp tôi nhi. À mà em tên gì, tôi chưa biết, mà thôi, điều đó không cần thiết, em cũng chả biết được tên tôi. Chỉ biết rằng tôi nhớ em rất nhiều và em còn bé lắm.

Lúc tôi định quay vào nhà thì bắt gặp một cuộn tập để trên ghế cạnh đó. Tôi cầm lên. Chúa ơi! Đúng là tập của cô bé bán vé bỏ quên. Tôi lăm lăm cảm ơn Chúa, tôi sẽ còn gặp lại em một lần nữa trước khi đi xa.

Buổi tuổi, tôi và Bình ngồi trên gác uống cà phê. Tôi chăm chú nghe thằng Bình nói về em. Tý Phụng ! Bình có lăm tài vật, nó biết bói bài bói chữ xem tướng gì đó. Lần này nó bói chữ cho em. Tý Phụng, tôi biết tên em rồi. Nghe thằng Bình nói :

Nam ơi, con bé này khôn ngoan lắm, chữ này biểu hiệu cho tâm hồn yêu đuôi của con bé, úi giời, tâm hồn yêu đuôi này mà được may cứu vớt thì khỏi xảy.

Tôi chỉ cười cười. Lờ cộc tứ tiếp sau khi nhâm chút cà phê :

— Con bé này lại hay mơ mộng mà tánh tình ưa e thẹn lại cẩn thận một cây nghe Nam.

Tôi phà ra một hơi khói thuốc :

— Phìa vừa thôi Bình ạ, cẩn thận sao em lại bỏ quên lại cuộn tập cho mày bói toán.

— Ờ, nhớ em vờ bỏ quên để làm quen sao.

Tôi lắc đầu không tin em có cái ý nghĩ như Bình vừa nói. Tôi lấy cuộn tập lại để xem. Chữ em tròn trĩnh trông mắc cười quá thôi. Tý Phụng ! Tên em nghe vui tai. Tôi bắt đầu bận rộn với muôn vàn ý nghĩ quanh em. Tý Phụng !

Và em tìm đến tôi thật lúc tôi đang lười biếng nằm trên gác hút thuốc vật. Bình chạy lên chỉ nói em đến Nam ơi, tôi tỉnh không, tưởng em đây là của Bình. Ai ngờ nó thúc hỏi, Nam ơi, mày điên hờ, con bé đến, Tý Phụng ! Tôi chỉ kịp chải lại mái tóc hơi dài rồi phóng xuống gác. Em mặc áo ngắn màu trắng tươi, trông em dễ thương và con nít hơn lúc mặc áo dài nữa. Tôi cười với em :

— Em tìm tôi đây hờ ?

Cô bé lắc đầu :

— Không, em tìm cuộn vở của em, hôm qua em có bỏ quên ở đây. Mà ông có nhặt được không cho xin lại.

Tôi chưa vội trả lời. Tôi muốn em ở đây thật lâu nên mời em vào nhà ngồi chơi. Em còn ngại ngùng. Tôi đặt điều kiện :

— Em vào chơi một chút, Tý Phụng, tôi có nhặt được tập của em.

Cô bé nói như một tiếng reo :

— Thê hờ, cảm ơn ông nhé ! Ông cho em xin lại đi.

— Em vào nhà đợi tôi chút tôi đi lấy.

Cô bé bước vào nhà. Tôi leo lên gác lấy cuộn vở cho em. Lúc bước xuống, tôi rất hài lòng khi thấy em ngồi vào ghế hẳn hoi. Tôi đưa quyển vở cho em :

— Vở em sạch sẽ quá, thuở còn đi học tôi không được bằng một góc của em.

— Ông bẻ bối lắm phải không ?

Tôi nhìn vào chiếc miệng xinh xinh của em hỏi sao em biết. Em đảo mắt quanh nhà giọng điệu y một cô giáo khó tính trách móc học trò :

— Tàn thuốc vạt lung tung, giấy tờ bừa bộn, ông không chịu ngăn nắp gì hết. Như thê tức là đến bây giờ ông vẫn chưa bỏ được tính bẻ bối.

Tôi cười trừ. Em hách quá thôi. Thấy em cầm theo một cuộn sách, tôi hỏi :

— Em cầm cuộn gì đó ?

— Thân phận con người.

Tôi đánh diêm mới thuốc. Em xoa xoa tay trên thành ghế :

— Ông có vẻ chán đời nhi ?

Tôi nhu mày :

— Tôi tẻ lắm sao ?

Em cười và gật đầu. Tôi nói, tôi không thích làm kiếp người, làm cỏ cây hoa lá sướng hơn. Thấy cô bé ngờ ngác. Tôi cười. Bây giờ em mới chịu mỉm cười và gật đầu thật ngoan. Tôi dò hỏi :

— Em chắc có bạn nhiều hờ ?

Em gật đầu, bạn học thôi, Tôi hơi tò mò :

— Bạn trai ?

Em cười và trả lời có ít ít thôi. Tiếng lộp cộp trên gác làm em tròn mắt. Tôi giải thích bịa đặt vì chẳng biết Bình làm gì trên ấy.

— Bạn tôi đóng lại bàn học đây.

— Ông không làm giúp sao, để người ta làm một mình.

— Em có vẻ thương người nhỉ. Ai thương em chắc em cũng thương lại nhỉ, em có vẻ ngoan đạo lắm.

— Chưa biết !

Tôi nhìn vào đôi mắt mở lớn của em khi em nhìn bức tranh treo trên tường. Lẽ ra tôi cô giữ em ở lại hỏi chuyện vụ vợ để nhìn em, em dễ thương như mèo nhỏ. Nhưng ác chưa, cái đồng hồ quả lắc của Bình đã gõ lên bốn giờ chiều rồi. Em có vẻ hoảng đứng vọt lên :

— Thôi em về nhé ông, muộn rồi.

Tôi đưa em ra cửa nói một câu bắt ngờ :

— Mai tôi đi rồi.

Em nhìn tôi :

— Ông không chờ xem văn nghệ trường em, ông chê à ?

Tôi lắc đầu, tự đứng tôi buồn và muốn đi, chứ biết gì đâu dám chê văn nghệ trường em. Cô bé đứng im, tôi tiếp :

— Em còn bé quá, vài năm nữa tôi trở lại đây xem em đã lớn chưa.

Tỷ Phụng tròn mắt :

— Lớn để làm gì cơ ?

— Để nghe tôi nói một chuyện này, chuyện người lớn. Tiếc quá bây giờ tôi chưa nói được vì em còn nhỏ đồng.

Cô bé cười khi nghe hai chữ nhỏ đồng. Tôi ân cần :

— Em sợ muộn thì cứ về, lâu lâu nhớ đến tôi một chút.

— Vâng, em về đây.

Dáng cô bé xinh xinh bước qua đường. Tôi tự hỏi không biết quả đất còn tròn mãi để tôi gặp em không. Mai xa tình nhỏ này. Tình nhỏ này buồn quá đổi. Em có thể giữ tôi ở lại đây nếu em vượt qua số tuổi 16 rưỡi đó Tỷ Phụng. Nhưng em còn bé quá. Mùa hè sắp đến với em rồi, hai hôm nữa bãi trường. Tôi đã không tha thiết với mùa hè trước cho lắm. Nhưng mùa hè này đã đậm nét trong tâm tư tôi.

PHẠM THỊ KIM PHƯỢNG

cám ơn em đã yêu anh

truyện dài DUYÊN ANH

Cuộc đời co tay tôi giữa Hân Ly và Chu Chi Nhược chấm dứt để biến thành cuộc đời vui...Elvis Đậu. Sau hết là cuộc đoán mò chân dung nhà thơ dân tộc đậu đen nấu đường, nhà thơ có số bị đàn bà hành hạ vắng mặt mà chẳng biết.

— Tao đoán nó hao hao thí sĩ Đức Pho.

— Theo tao, nó giống văn sĩ Đồ Vật.

— Tao cho rằng nó có bộ ria con kiến.

— Tao nghi mất nó lé, tụi bay ạ !

— Có thể Elvis Đậu cà thọt.

— Nó dám cùi lăm à...

— Ít ra nó cũng phi xì ke.

Một nhà văn hay một nhà thơ chính cống, mưu đồ nổi tiếng bằng văn thơ để tán gái cho dễ dàng mà nhằm Nghịch Nữ tán tỉnh thì kẻ như «lúa vàng tang tình tang lúa ơi». Những cô gái yêu văn chương yêu luôn cả những người làm văn chương nên noi gương Nghịch Nữ. Bởi rằng, văn nghệ không có sứ mạng...tán gái. Elvis Đậu chắc đang hắt xì hơi tưng bừng. Cậu bị những năm đang con gái sửa đổi nhan sắc và quy tội phi xì ke ! Cậu bị mọc ria và bị tru ẻo cà thọt. Cậu qua lại công nhà Hoàng Dung nghịch nữ nhiều lần. Cậu thăm đọc thơ Nguyễn Bình :

Chân bước phân vân lòng hồi lòng
Có nên qua đây nữa hay không
Không nên qua đây. Nên qua đây
Qua đây làm chi nữa mất công

Rồi cậu thầm hát :

Anh đến thăm em chiều đông giá
đường xa ngại ngừng...
Mặt nhìn mặt cầm tay bằng khuôn
không nói một câu...

Bỗng Elvis Đậu phì cười. Cậu thả ý nghĩ trên cỏ vệ đường :
Chiều nay nóng thế đó, đông giá ở chỗ nào nhỉ ? Mấy anh nhạc sĩ sao
khoái chiều mưa, chiều tà, chiều buồn thê ! Một trăm bản nhạc y rằng
chín mươi chín bản «*Chiều nay hướng về xa mờ*», «*Chiều rơi trôi về miền
xa xôi*», «*Chiều mưa biên giới anh đi mò cua*», «*Chiều lại chiều, ôi kinh chiều*»,
«*Chiều tím, dần nhớ thương ai*». Văn văn. Rất ít sáng và trưa trong âm
nhạc ta. Bời lẽ đó, âm nhạc ta nó bài hoài, nó buồn ngủ chẳng ? Ngay
cả «*hồ già*» Phạm Duy cũng mắc phải cái «*manie chiều*». Áo mầu đi buổi
sáng không được à ? «*Cho em xin một chiếc áo mầu, cho em đi nhẹ trong
nắng chiều*»... Chắc Elvis Đậu sẽ phản kháng âm nhạc chiều bằng cách làm
sáng cho âm nhạc của mình. Hãy để bình minh tràn ngập âm nhạc. A,
Elvis Đậu đã phát giác được một đường lối sáng tác. Nhờ đi tán gái.
Cậu ngược nhìn lên cây me. Khi người ta tới một điểm hẹn tình yêu đầu
tiên trong đời, người ta thấy bài cách trí *Thân thể người ta chia làm ba
phần là đầu mình và tứ chi* sai bét. Thân thể người ta có đến bốn lần...
tứ chi. Hai tay thọc vô túi quần vẫn thừa sáu tay. Riêng trái tim đêm
đủ sáu quả. Một quả để run. Một quả để hồi hộp. Một quả để mê.
Một quả để thán thức. Một quả để ngừng đập. Một quả để vọt khỏi lồng
ngực. Và mắt nữa ? Ôi chao, mắt nhìn ngang, nhìn dọc, nhìn trước, nhìn
sau cứ tưởng thiên hạ nghĩ mình sắp sửa giết giết giấy chuyền chạy tròn.
Bèn nhìn lên.

Elvis Đậu thấy lá me chiều nay xanh quá. Lá me xanh như
tình em xanh, như tình ta xanh. Cậu còn thấy trái me vàng dưới nắng
hạ tuy mầu trái me là mầu đất. Elvis Đậu chợt nhớ tới nỗi canh
chua cá lóc rất tình tự quê hương. Canh chua cần nấu với me xanh.

Càng nhiều me, canh càng chua. Canh chua cho tình dân tộc đậm đà,
ngọt lị. Máu thi sĩ cuộn cuộn nổi sóng, Elvis Đậu vội vẽ «*về nguồn*»
một bài lục bát, thơ dân tộc :

Mẹ già thêm bát canh chua
Em đi bắt cá sao chưa thấy về
Còn anh anh đã trèo me
Hái năm mươi trái xanh lè em ơ
Mẹ già như nắng chiều rơi
Canh chua cá lóc mẹ xơi đôi già
Rồi đây ở cõi trời xa
Ăn cơm Âm Phủ hẳn là mẹ chê...

Elvis Đậu định «*chê*» thêm hai câu kết thật bắt hủ nhưng cậu
bị khựng vì một giọt sương nặng từ cành me cao rơi trúng trán. Một
giọt sương trưa ! Không, một bãi phân của con chim chích chòe. Thi
sĩ vồn thơ mộng. Phân chim cứ ngỡ sương trưa. Elvis Đậu đưa tay sờ...
sương. Cậu ngửi sương ! Và cậu lâu bầu ngôn ngữ không có trong
tự điển. Cậu chơi «*ác co*» Do Majeur ! Cậu phân trần với thiên nhiên :
«*Tôi là thi sĩ, tôi không ăn phân bón mà sao lại dính phân chim*» ? Elvis
Đậu cúi kinh. Cậu quên luôn bài thơ chưa kết. Và văn học sử sẽ tiếc
hùi hùi vì không được vinh tôn một bài thơ dân tộc canh chua cá lóc.
Elvis Đậu căm giận con chim khôn kiệp. Nếu cậu mang theo cái súng
cao su, cậu đã hạ con chim nát cổ. Không, cậu sẽ bắn trúng phao câu
của nó. Nhưng Elvis Đậu không mang theo cái súng cao su và nếu có
mang theo, cậu sẽ chỉ làm trò cười cho con chim. Nhà văn nghệ Elvis
Đậu thấy gợn ở mặt tâm hồn mình một làn sóng lẫn lẫn buồn bã. Văn
nghệ bắt lực đèn nông nổi này ư ? Văn nghệ chịu đựng cả phân chim
«*toẹt*» một bãi vào mặt mình mà không dám oán ào phản kháng ư ?
Rất may, Elvis Đậu chưa phải là nhà văn chân chính, chưa phải là nhà
văn khoe khoang sức mạng và hơi một tí là tỏ thái độ «*uy vũ bất năng
khuật*» ở... quán cà phê hay ký kiển nghị chông đời loạn xạ ngẫu rồi
nhận mình là *Nễ Hành thời đại*. Ôi, ngay cả những nhà văn chân chính
và vác cả một nghìn ký lô sức mạng, một mặt chống đối, một mặt cứ
chia tay nhận tiền của kẻ bị mình chông đời, đem so sánh với Elvis Đậu
nào khác chi. Elvis Đậu còn hách hơn. Cậu vô tình bị chim khinh bỉ.

Chứ, nhà văn chân chính bị người ta cò tình khinh bỉ. Chim và người khác nhau. Phân chim và phân người càng khác nhau xa. Elvis Đậu tìm được niềm an ủi. Cậu quyết định không chỗi từ văn nghệ. Cậu cảm khái, khe khẽ ngâm :

Một ngôi lông là chiêm là trông

Một ngôi lông là giáo là gươm

Than ôi chiêm trông anh cầm

Dao gươm anh rì chưa cầm đã rơi

Thôi anh chớ học đòi Phùng Quán

Chớ nhì nhò hô hoán đầu tranh

Chưa gì mặt đã tái xanh

Cũng đòi bắt chước Nê Hành i uống

Rốt cuộc chỉ một phường bỏ láo

Cúi thân hèn như lão Trần Lâm

Hịch kia sấm sét ầm ầm

Đền khi Tháo chop, lay ông con chừa...

Elvis Đậu sẽ «chê» dài bài thơ song thất lục bát nêu cái tài «thất bộ thành thi»...cúi của cậu không đụng cái cột «tô lô» «phôn» đen thui, cao kều. Elvis Đậu ngó đồng hồ. Chết, đã quá hạn mười lăm phút. Cậu cần quyết định ngay tót xuyết. «Người ta đi để mà đền, không ai đi để mà về». Kìa Nguyễn Công Trứ đã dạy : «Đi không chẳng lẽ lại về không». Uy Viễn tướng công đi để tùm cái sự nghiệp. Elvis Đậu đi chỉ để tùm một mối tình văn nghệ. Cậu thu hết can đảm «dừng chân trước cửa nhà nàng». «Cậu không «thấy hoa vàng với bướm vàng hôn nhau». Chỉ thấy lá me rơi. Lá me mưa. Mưa lá me. Tại sao Elvis Đậu không thấy trái me xanh và con cá lóc ? Thưa, cậu đang hồi hộp. (Lời người viết : Tôi rất yêu những cậu con trai đi tán gái. Tôi đã dành một phần tư đời tôi để quan sát những cuộc tán gái của những cậu con trai vừa lớn. Tôi có một nhận xét chung chung như thế này : Tất cả các cậu trai, dù nhút nhát hay can đảm, khi đã đi tán gái, «khẩu khí» của những cậu can đảm biến mất và các cậu nhút nhát hơn cả những cậu nhút nhát ; những cậu nhút nhát thì can đảm một chút. Vì đang can đảm hóa thành nhút nhát và đang nhút nhát hóa thành can đảm nên tất cả đều ngây ngô, dễ thương vô cùng. Những cậu coi thường con gái nhât, ba hoa

rằng hề tán là ăn và mặt mũi trông gớm, áo quần trong ghê lại là những cậu hiền khô con nai vàng ngơ ngác. Tôi chiêm ngưỡng sự ngây ngô, ngơ ngác của các cậu. Tôi cho rằng, nếu sự ngây ngô, ngơ ngác của các cậu trai vừa lớn không còn nữa trong «âm mưu» tán gái, chắc chắn, không bao giờ còn tình yêu thơ mộng. Bởi vì, «điều kiện ắt và đủ» cho cuộc tình thơ mộng, lý tưởng là chất ngây ngô, ngơ ngác của cậu trai. Con trai càng dần dần, ngu ngơ bao nhiêu, tình yêu giữa hân với con gái càng thơ mộng, lý tưởng bấy nhiêu).

Elvis Đậu đang hồi hộp khó mà nhìn lá me liên tưởng trái me xanh với con cá lóc cho nổi canh chua tỉnh tự dân tộc. Cậu đứng chôn chân trước cái cổng sắt kín mít. Cậu nhìn cái chuông. Ôi chao, tay mình liệu đủ dài vươn lên bầm chuông ? Ta thù tay ta. Tay ta ngắn quá. Elvis Đậu kiểm mãi không ra cái đầu con chó. Em cóc giảng biểu ngữ đón ta. Ô, cần chi. Tình yêu đứng nên vụ nghi lễ. Miền nhà em không nuôi chó là ổn rồi. Ta cầm tinh con mèo. Mèo vốn kỵ chó. Chó nhà em ghét ta hân nó sẽ đuổi ta, ta đành ngán năm treo cây cau, ngó xuống, ngắm em lên xe hoa, nước mắt rơi là chã xuống xác pháo hồng mà ngâm khúc tuyệt tình thơ :

Công anh đập đập be bờ

Đề cho hàng xóm đem lò đèn đơm

Công anh nấu gạo thành cơm

Cơm người dớp hết anh ôm cái nôi

Và Elvis Đậu sẽ hát Tình nghệ sĩ của Đoàn Chuẩn :

Mỗi tình nghệ sĩ như giấc mơ

Chóng tàn vì thiếu muôn ý thơ...

Không, Tình nghệ sĩ yêu quá, thiếu ý thơ, trong khi Elvis Đậu thừa thơ. Elvis «xuất khẩu thành thi, thất bộ thành thi». Ngoài ra, cậu còn dư tài năng phóng tác thơ hoặc nôm na gọi là nhại thơ. Thí dụ, Trần Quang Dũng viết :

Em đi áo mỏng buông hờn tui

Là hết thôi rồi chuyện trước sau

(Còn nữa)

CHỦ TIỆM : KIẾN VÀNG • QUẢN LÝ : KIẾN NỮ

VÔ CÙNG LY KỶ HẤP DẪN NHƯNG KHÔNG RỪNG RỖN. BAO CHUYỆN KHÓ TIN BỞI KHÔNG CÓ THẬT. VÀ BIẾT BAO TRẬN CƯỜI KHÔNG ĐƯỢC BẢO HIỂM CÁI RỒN. TẤT CẢ SẼ XẢY RA TRÊN CHẠP PHÔ TRONG NHỮNG NGÀY SẮP TỚI ĐỂ ĐÚNG VỚI TÔN CHỈ LUÔN LUÔN LÀ LUÔN LUÔN MỚI CỦA CHẠP PHÔ. CÁC BẠN HÃY KÉO TỚI ĐÔNG ĐÀO ĐỂ BIẾT RẰNG DÙ SAO CHÚNG TÔI CHỈ LÀ ANH EM HỌ HÀNG XA XA VỚI CHÚ CUỘI

liền ông liền bà

— Một ông gọi điện thoại. Đầu dây bên kia cho biết là lộn số! Ông nọ hỏi gặng: «Bà có chắc không?» Người nọ đáp ngay: «Hỏi nào đến giờ tôi đã nói dối ông chưa nào?»

— Trời gần sáng, bà đợi mãi mới thấy ông ngắt ngưỡng đẩy cửa vào nhà.

Bà : «Tôi biết mà, cuối cùng cũng chỉ có gia đình là mái nhà êm ấm nhất». Ông nhún vai : «Hừ ! Chứ còn có quán nào mở cửa vào giờ này đâu?».

VŨ TRÚC

chuyện churchill

Chính trị gia Winston Churchill tỏ chức sinh nhật 82 tuổi tại tư thất

ở Hyde Park Gate Luân Đôn. Một anh phó nhóm đèn chụp hình cho ông, rồi chúc :

— Thưa ngài, không biết tôi còn may mắn đến chụp hình cho ngài vào lễ thọ 100 tuổi không ?

Tuy câu tiêt lảm nhưng Churchill mỉm cười đáp :

— Tôi trông anh cũng còn đủ sức khỏe để chụp hình cho tôi !

NGHỊCH NỮ

có ai biết ?

— Cuốn sách nặng nhất và lớn nhất là cuốn «Lịch sử Miền Nam» in năm 1925 tại Hoa Kỳ, sách cao 2 thước 8, dày 3 thước nặng 50, 235 ký.

— Người lùn nhất là một nữ kịch sĩ người Ba Lan, bà sinh năm 1881 và mất vào năm 1939, từ đầu đến chân bà ta đo được 33 phân tây (!)

LANG KHƯƠNG

nhận xét hay lo

Theo Ngoại trưởng Do Thái, Abba Eban, thì không có nguồn cảm hứng nào tốt hơn đối với một văn sĩ, cho bằng biết mình bị bắt buộc phải trả lại tiền ứng trước về bản quyền tác giả, nếu mình không viết.

ĐƯỢC TV ghi

bạn nên nhớ

— Năm con cạp là Năm con

cạp chứ không phải 5 con cạp.

— Ba con mèo là 3 con mèo chứ không phải Ba con mèo.

xỏ ngọt

A : Thiệt, tui đã đi khắp 4 vùng chiến thuật rồi mà chưa gặp ai như anh, anh cười đẹp như Sen...

B : Anh chỉ quá khen thôi, chớ từ hồi cha sinh mẹ đẻ tới giờ tôi vẫn cười như vậy mà.

A : Anh hay khiêm nhường thì thôi, nhưng không hiểu anh biết trong tiếng Tây chữ Sen (Chien) có nghĩa là gì không nhỉ ?

DỰ KỂU

kem hạnh nhân :

50g hạnh nhân bột

50g đường.

50g bơ.

1 quả trứng.

1 ly rượu mùi Rum.

Cách làm : Đánh cho bơ mềm thành kem rồi cho đường và hạnh nhân vào cùng một lúc. Đánh cho mạnh để thành bột. Cho cả quả trứng và rượu Rum vào.

TÊ THƯƠNG TÊ

một phát hiện mới

Một nhà nông học Mỹ Joseph Molitorioz đã phát hiện một việc rất lạ lùng khi ông ta dùng một

ác-quy có điện thế 60 volt gắn vào một cây ăn trái, ông ta dùng cực dương gắn dưới gốc và cực âm gắn vào một cành cây trên cao, khoảng hai tuần sau ông ta nhận thấy trái cây lớn và chín rất mau. Sau đó ông đổi ác quy nghĩa là : cực âm dưới gốc và cực dương trên cành và độ vài ngày sau thì trái cây rụng sau đó, và ông kết luận :

— Cực dương dưới gốc cực âm trên cành : Cây lớn mạnh.

— Cực âm dưới gốc cực dương trên cành : Cây héo dần.

Các bạn kẹp tóc muốn có trái cây ăn mau chóng, thử thí nghiệm xem.

NỖ PHÊ DUNG NGÃ

lông chân

Người ta thường cho rằng nhiều lông ở chân và ngực là khoẻ. Thực ra, không phải thế. Lông chân và lông ngực không có nghĩa gì về cơ thể cả. Nhưng, những cặp lông mày rậm và trán hói mới chứng tỏ một sức sống tiềm tàng. Một nhà y học cho biết rằng lông mày rậm và trán hói là triệu chứng sự hoạt động điều hòa của hạch thận và hạch mũi.

TUẦN KHA (ghì)

không trống không kèn

Alfred Capus là một nhà văn trào lộng nổi tiếng. Có một văn sĩ mới ra lò sau khi hoàn thành một tác phẩm bèn tìm đến Capus để nhờ ông ta tìm cho nó một cái đầu đề hấp dẫn. Nhưng Capus bận quá xá không có thì giờ xem cuốn truyện ấy, nhà văn trẻ tuổi sốt ruột liền đến nhắc tới ba bốn lần mà cũng chưa xong. Lần cuối cùng, sau khi thấy chàng ta khẩn nài, Capus bèn hỏi:

— Trong truyện của anh có nói đến cái trống không ?

— Thưa không.

— Thế có tiếng kèn không ?

— Dạ cũng không có nốt.

— Tốt lắm. Vậy thì hãy đặt tên cho tác phẩm đó là : không trống không kèn.

điện tín khẩn

Người gửi : KIẾN VÀNG

Người nhận : DUY NGUYỄN

Nội dung : Nhờ bạn tài gấp sô hàng hóa tồn kho về. Chạp Phô đang mong phờ râu Kiên.

ve.

Trước khi trở thành danh ca nước nở những khúc nhạc sầu làm rung rung bao trái tim học trò trong mỗi độ hè về, Ve đã phải trải qua 4 năm dài, có khi đến 17 năm làm kiếp ấu trùng sống tăm tối ở dưới đất. Và khi trưởng thành, Ve cũng chỉ có 6 tuần lễ để giúp vui cho người trần thế. Vì, qua thời gian đó, Ve phải dọt về âm phủ để ca hát cho Diêm Vương nghe.

mắt mèo là cái đồng hồ

Con người trong mắt mèo mở to là vào buổi sáng. Khi con người từ từ hẹp nhỏ lại là thời gian đi dần vào trưa. Đứng 12 giờ trưa, con người trong mắt mèo nhỏ như sợi chỉ, nằm vắt ngang mắt. Sau 12 giờ trưa, con người lại mở rộng từ từ theo thời gian lui về chiều.

L. QUY.

tim bằng cơ khí

Một trái tim hoàn toàn bằng cơ khí có thể ghép vào cơ thể để thay thế tim thiên nhiên được phát minh bởi hãng Bio Medicus, Inc. Ở Minneapolis, Minnesota. Tim này có thể chơi trò rung động được, Kiên Vàng thích thì mau còm măng kéo hết.

HẬT (Saigon)

kiến vàng
ơ!

VĂN : Kiến vàng ơi, tôi muốn «đưa» cho nàng một cuộn Tuổi Ngọc quá, nhưng phải «đưa» bằng cách nào ?

BÌNH PHƯƠNG hai chữ
(Đà Nẵng).

ĐÁP : Bạn có lỗi tổ tình lãng mạn nhất thế kỷ. Nếu không nhờ tới ông Bru Điện thì cứ trình trọng nhất, tận tay. Và nói : tôi đại diện cho tôi vắng mặt.

VĂN : Nè, Kiến nữ ơi ! Hãy chỉ cho mình cách tổ chức buổi tiệc sinh nhật đi-Thí dụ như mình có nấu thật nhiều như cà ri vịt, gà rô ti v.v... thì đốt đèn xong thổi tắt, dọn bánh, dọn những món mận ăn trước rồi mới bưng bánh ngọt ra ăn sau há-Kiến Nữ đừng ơn chỉ cho mình đi vì gần tới ngày sinh nhật của mình rồi đó. Nè, thêm này nữa, mình có mời «người ta» nữa. Vậy thì mình nhờ «người ta» thổi đèn phụ mình được hông ?

KIẾN DƯƠNG

ĐÁP : Chiếc bánh sinh nhật bày ra sau hết, khi trên bàn đã gọn ghẽ. Nên dành cho chàng 1 ngọn nến hồng : ngọn nến của tuổi mới, thổi tắt cuối cùng.

VÂN : *Kiên nữ ời ! Tôi yêu Kiên
Nữ quá, làm sao bây giờ, giúp tôi
sớm kéo tôi chết mắt.*

KIÊN NAM G.Đ. (N.K.K)

ĐÁP : Chạp phô cô nhận cung
cấp mọi dịch vụ về tang chế. Các
thân chủ hãy liên lạc trước. Không
nhận trung gian.

VÂN : *Kiên Nữ ời ! Sao họ quên
mình dễ quá, còn mình thì cứ... làm
sao ấy — Có cách nào để mau quên
không. Chỉ Phương với.*

LAN PHƯƠNG

ĐÁP : Có một phương thức duy
nhất : Đọc Tuổi Ngọc mỗi tuần.

VÂN : *KV ời, hông biết hẳn rằng
mà sinh nhật của đảng này mà người
ta im ru à, chả bù cho mọi năm, dù
rằng « họ » và đảng này vẫn còn hỏi
chơi mi nhau. Bấy chừ phải hẳn rằng
đây hờ ?*

TÊ TỬ THỪA
(Phò Nguyễn)

ĐÁP : Ngậm ngùi lắm đây. Hãy
gỡ tờ lịch đúng hôm Sinh Nhật
gửi cho người ta. Rồi im lặng.

tẩy mực

Đề tẩy vết mực nguyên tử vậy
lên áo các bạn có thể :

— Dùng cồn go độ thấm vào
bông gòn chà thật mạnh lên áo. Khi
vết mực mất bạn có thể xả lại là
sạch bong.

— Dùng bông gòn có tẩm
nhiều acétone đắp lên vết mực,
khi vết mực bay đi, bạn giặt bằng
xà bông xong xả lại với nước là là
sạch.

(VATH) cốp

sự thành công của loại sách bỏ
túi (livre de poche)

Chỉ vào năm 1923 tại Pháp, người
ta mới bắt đầu xuất bản những
cuốn sách bỏ túi, nghĩa là những
cuốn sách có giá trị được bán với
giá rẻ, không những trong các
nhà sách mà hầu như khắp mọi
nơi. Sự thành công thật là vĩ đại,
10 triệu cuốn trong năm 1960, 27T
trong năm 1964, hơn 72T trong
năm 1968. Những bộ sách bỏ túi
đã đem đến cho những nhà văn 1
giới độc giả mới và đông đảo hơn.
Một cuốn tiểu thuyết của Malraux
chỉ bán được 30.000 cuốn trong
khoảng thời gian gần 40 năm, đã
bán được 400.000 cuốn chỉ trong
một vài năm, dĩ nhiên dưới hình
thức « sách bỏ túi ».

KIÊN LỬA dịch

CHỦ NHẬT UYÊN ƯƠNG

truyện dài ĐÌNH TIỀN LUYỆN

Tín cười, bằng tất cả cái vẻ ngây thơ hồn nhiên của hắn mà tôi nhận
ra. Quyên nói chuyện vui quá. Quyên nói giọng Bắc dễ thương quá.
Quyên mà ngồi đọc bản tin quốc nội quốc ngoại ở đài truyền hình là
nhất. Đủ rồi. Tôi để ý mái tóc bờm xờm của Tín và rất nhanh tôi liên
tưởng tới mái tóc biêng chải của Hoàng, ngậm nước ngọt mà sao muốn
ứ lấy cổ. Giờ này chàng đang ở chôn nào trong thành phố ? Nói cười,
ca hát, hút thuốc hay đang cặm cụi với công việc ? Không biết chàng có
thèm nghĩ tới tôi một chút.

Quyên nè, người con trai gọi sự chú ý của tôi, làm như hắn đã
thân được rồi vậy. Quyên học ở trường nào nhỉ. Khởi đầu thì rất tốt
nhưng bước đi thì cũng dẫm lại những bước chân cũ của hầu hết các
ông con trai. Cái anh chàng Tín này lại hơi chủ quan nữa. Bởi thế
tôi phải là... Quyên Quyên, hỏi lại hắn : Hỏi chi vậy ?

Một cái ghê nhỏ tôi đẩy tới thôi, thế mà hắn cũng lúng túng.
Các ông con trai khi tán tỉnh đều tiếp tục như thế. Học trường nào,
lớp mấy. Nhà ở xa không, đi bằng xe gì. Hỏi để biết tuổi biết nhà
của người ta. Tầm thường quá, nếu muốn biết về một cô gái có lẽ chỉ
cần nói chuyện dăm phút thân mật là được nghe cô ta « phun » ra đầy đủ
hết cả, anh Toàn nói thế. Ông anh tôi mới đập vỡ cổ Napoléon ở câu
lạc bộ nhà trường để uống mừng tuổi vị thành niên cách đây dăm tháng.

Hai mươi một tuổi đôi với anh Toàn là điều vĩ đại bậc nhất. Tôi cũng cảm thấy thế nhưng cứ phải thấy anh điệu bộ mãi, bèn đùa : Với em, con trai hai mươi một tuổi vẫn còn sữa lắm. Quảng chiếc cà-vạt đầu tiên trong đời, «ông con trai» Toàn nghiêm mặt : Từ nay ta là người nhón dằm hoàng, không đùa cợt với con nít nữa đâu. Tôi phải bắt buộc cười tiếp : Anh còn ngu ngơ như chú ghó Benjamin lạc vào «công viên» các bà các cô và lúc nào cũng rút sô tay ra ghi chép. Đừng có giận mặt à nghe, anh Toàn nhìn mình nhìn tôi trong gương, từ nay ta có quyền làm phụ huynh ký vô sô điểm của mi hàng tháng nữa đó. Và từ nay nhờ có ai... quyền rũ anh, ba mẹ cũng hết quyền thừa kiện người ta về tội... quyền rũ trai vị thành niên nữa phải không.

Ăn đi chứ Quyên. Chị Dao tiếp vô chén cho tôi mấy cái chả giò. Hôm nay chị có vẻ tươi vui như nắng và nói cười nhiều hơn hẳn thường ngày. Cái thái quá mà tôi thấy nơi chị để tôi thẩm đoán rằng, sự có mặt của cô em gái Toàn bữa nay có ý nghĩa : Tỷ Dao đang vui vẻ với một người con trai khác. Cần thế sao, khi người ta đã buông tay nhau mà còn muốn khô tâm vì nhau. Tôi chắc chị Dao còn nặng tình với anh Toàn lắm. Không biết anh Toàn có nên được nghe những điều này, chị Dao bên một người khác nhưng chỉ là sự xếp đặt. Tình yêu là cái quái gì mà làm cảm thế này nhỉ. Tôi tưởng tới Hoàng và tôi nghĩ nếu... chẳng may tôi yêu chàng thì tôi sẽ nói thẳng cho chàng biết rằng tôi yêu chàng. «Chẳng may», bắt giắc tôi mỉm cười trong ngụm nước vừa uống. Tín ngó sang tôi và tôi bèn cười với hắn cho... tiện câu chuyện.

— Tín không ăn gì này giờ sao, chỉ hút thuốc.

— Ăn mạnh đấy chứ, sắp ăn mất phần của cô bây giờ nữa không chừng.

Nói ra vẻ bình tĩnh lắm, nhưng tôi biết Tín chưa đá văng được «cái ghê» mà tôi mới kê vào miệng hắn hồi này. «Chỉ vậy», tôi trách tôi sao mà tàn nhẫn thế không biết. Bọn bạn trong lớp bảo tôi hách tôi kiêu tôi ngang bướng và đôi khi rất hỗn. Tôi biết chứ và lắm lần tôi cũng làm bộ dạy dỗ tôi bằng sự tự vẫn lương tâm mình. Kết luận : Những cái bướng cái hách cái kiêu cái hỗn của tôi, nó chỉ bắt đầu xuất hiện mà tôi không hề biết tới trước đó. Bởi thế ta không thể hoàn

toàn chịu trách nhiệm về chúng, tôi trả lời Khanh vậy, khi chuyện về «cái chuông» xảy ra. Không phải là cái chuông nhưng tôi vẫn cứ gọi là *tiếng chuông gọi người tình thỉnh không trở về*, mỗi khi lúc lắc cái lục lạc đeo ở vòng tay. Tôi có cái vòng tay bằng bạc với hai chiếc lục lạc nhỏ xíu rất dễ thương. Nhưng khi chạy nhảy và cô tình lắc mạnh thì cái lục lạc mới phát ra tiếng kêu, bình thường nó vẫn ngoan ngoãn trong tay áo. Bữa đó chả hứng thú gì để rung lên «tiếng chuông gọi người tình thỉnh không trở về», cặm cũi vẽ mây chùm tia sáng tia khúc xạ vật thực ảnh ảo bức mình muốn điều cái đầu, cứ phải gôm tới gôm lui hoài cũng không ổn, ấy thế mà ông thầy Lâm còn nhất định ghép mình vào tội phá rối trị an lớp học bởi gây ra tiếng kêu của chiếc vòng đeo tay. Thưa thầy em không cô tình, phải gôm tự dưng nó kêu. Đúng ra chuyện cũng không lấy gì làm quan trọng, nhưng đến khi thầy Lâm cầm tôi từ mai không được đeo vòng đi học, tự ái đùn lên bằng năm tay, tôi phản đối. Thưa thầy bạc không phải là đồ trang sức quý giá nên nhà trường không cấm. Thầy Lâm giận giữ nhìn tôi. Vài con bạn thân quay lại ra hiệu cho tôi ngậm miệng không thôi ăn dê-rô hạnh kiếm dễ như chơi. Tôi mím môi, cúi gằm mặt. May mắn tiếng chuông tan giờ đã kịp reo phá vỡ bầu không khí nặng nề của lớp học. Khanh xúi tôi, đi theo xin lỗi ông ấy đi Quyên, mi bướng mi hỗn quá trời. Biết thế. Nhưng để khi khác. Khi khác, sau khi tôi đã dạy dỗ được tôi ngoan ngoãn trở lại.

— Sao, này giờ Tín đã tìm được câu hỏi khác chưa ?

Tín phà khói thuốc đầy mặt bàn, lặng im một lúc.

— Quyên làm tôi hơi khóp.

— Con trai không nên thú thật điều đó. Nhưng mà thôi, nói chuyện khác đi. Tín có quen với ông con trai kia không, phải là bố của chị Dao không ?

— Hình như vậy.

— Tại sao hai người ngồi xa nhau quá, coi bộ e lệ quá.

— Chắc là còn mới.

Tôi quan sát người con trai mang cà vạt hoa màu đỏ sậm ngồi phía đầu bàn đằng kia, tưởng tá ăn đứt anh Toàn nhưng phải đôi mắt

một mí yêu quá. Mấy người bạn của ông ta thì cũng vậy vậy. Hình như là ê-kíp Quốc Gia Hành Chánh, Tín nói thề.

Hai mươi một cây nến nhỏ được thắp rực rỡ trên mặt chiếc bánh sinh nhật sau đó, tôi thấy hai má chị Tý Dao căng hồng. Chị nói vài câu đại để cảm ơn bạn bè, những người có mặt quanh đây. Và riêng một người, chị Dao cúi xuống những ngón tay mình, đã nóng nản đón tiếp tuổi của Dao và tổ chức bữa tiệc nhỏ này. Tôi để ý người con trai thất cả vật đồ, chàng ta có dáng ngồi thật đàn ông, hai tay nắm chặt để trên bàn và ngó thẳng vào một hình tượng mờ hồ nào đó trước mặt, khi nghe người khác nhắc tới mình. Câu nói mà tôi tôi cho rằng đẹp và khiến tôi xúc động nhất là câu nói của chị Tý Dao lúc sửa soạn thời tắt ngọn nến đầu. Con cảm ơn cha mẹ đã nuôi con lớn khôn...

Câu nói ấy còn ngân nga mãi trong đầu tôi cho đến khi tắt cả đứng lên ra về. Tôi ở lại phụ chị Dao vài công việc nhỏ. Tự dưng tôi đâm ra mến chị vô bờ và đồng thời tôi nghĩ tới anh Toàn, sao anh không còn thân thiết với chị như xưa. Người con gái không đẹp rực rỡ nhưng tôi nhận ra chị có nhiều nét thật đáng quý. Tôi chắc chị còn yêu anh Toàn và còn dõi theo anh. Như thề có phải là tình đầu? Một người viết văn nào đã nói, tình đầu đến như một vết thương. Tôi nghĩ không phải bao giờ người ta cũng có thể bị thương hóa một mối tình. Yêu là mơ mộng, yêu là đi tìm. Giữ được gì hay chẳng giữ được gì thì cũng là một thứ hạnh phúc.

Tôi gỡ đám ly trên tay chị Dao, khen chị một câu :

— Quyên thấy hôm nay chị dễ thương vô cùng.

Chị bẹo má tôi, cười :

— Nhường lại cho Quyên tất cả. Chị bắt đầu già rồi.

Tôi đánh bạo hỏi chị :

— Anh ấy tên gì vậy chị ?

Chị Tý Dao tròn mắt :

— Quyên nói ai cơ ?

— Người mà chị nhắc riêng tới hồi nãy đó.

À, chị Dao cười cười, một người bạn thân hơn một người bạn.

Tôi cố gắng đoán xem có thể hơn thề nữa, sự thân mật mà hồi nãy tôi không nhìn thấy được trên bàn ăn giữa hai người.

Tôi hỏi lại :

— Anh ấy tên gì vậy chị ?

Chị Dao hình như muốn tránh câu hỏi của tôi, chị cúi đầu trên đĩa bánh trước tủ lạnh và kêu lên :

— Còn đúng một miếng ngon lành nhất Quyên ạ.

— Khéo quá, chị để dành cho ai phải không ?

— Ừ, cứ như là dành lại cho ai vậy.

Thầy chị cứ mãi cúi trên miếng bánh còn lại trên đĩa, rồi để nghị :

— Chị cho em miếng bánh đó nha chị Dao. Em muốn gói phần về cho anh Toàn.

Không hiểu sao đầu óc tôi lại nghĩ tới điều đó. Một miếng bánh sinh nhật có một mẫu tự viết bằng kem hồng còn dành lại cho một người. Chị Tý Dao chừng như xúc động lắm, một lát do dự rồi chị đặt miếng bánh vào chiếc hộp đựng kem dâu hồi nãy, nói nhỏ :

— Quyên cho chị gửi mang về...

Đưa tôi ra cửa là người khách cuối cùng, chị Tý Dao kêu lên :

— Tín phải không, chưa về sao. Chị Minh đâu rồi ?

— Anh Soạn đưa về tự hồi nãy rồi chị ạ.

Thì ra thề, còn Tín đứng làm gì ở đây vậy. Chị Tý Dao nhìn tôi rồi nhìn Tín cười.

— Bộ mai không đi học sao còn đứng đó.

— Có chứ chị.

Tín ném mẩu thuốc xuống chân rồi dùng gót giày đi lên :

— Cô Quyên mai cũng phải đi học chứ ?

Tôi đùa :

— Được chứ sao lại phải, mai đã nghỉ hè đầu.

Tín ngập ngừng :

— Em xin phép chị đưa Quyên về...

Thôi chứ bạn, tôi nghĩ thắm, đừng nên lạc quan quá đáng như thề. Chị Dao khêu nhẹ vào người tôi, ý muốn hỏi tôi phản ứng ra sao. Tôi nói ngay :

— Nhà Quyên xa lắm, Tín không đưa về được đâu.

(Còn nữa)

ngọc thân ái

(Tiếp theo trang 10)

L.T. . Không phải đâu. Cô nhỏ xúc động nhiều vì bạn đó, bạn ạ !

LAN PHƯƠNG : Quên và nhớ là hai miễn cách nhau một sợi tóc biên giới. Nói không quên rồi cứ quên là chuyện thường. Bởi thế, Lục Vân Tiên mới cảm khái : «Lòng người như biển khôn dò». Em cũng nên quên đi. Là huê.

Đừng đại nhớ người đã quên ta. Phải thực tế, em ạ !

CÔ BÈ NHÀ TRẮNG : Thư thứ hai của em tuyệt vời. Đưa cho ông D.A. xem. Ông ấy xin và cắt đi. Theo ông D.A., thư em gợi ý cho ông ta viết một cuốn truyện dài. Ngọc không thể viết nổi truyện, dù rất thèm viết. Câu em hỏi, Ngọc đành «bí». Nhưng em sẽ được trả lời bằng cả cuốn sách dày của D.A. Em chờ đọc nhé !

ta bỗng dưng quên • tôn nữ thu dung

(Tiếp theo trang 20)

«Luật biết chị Thu-Nga rồi chứ hờ ?»

Tên nhỏ sừng sốt, lấp bắp :

«Ừa, chị Nga đây hờ ? Chị học sư phạm cơ mà».

«Ừ, thì sư phạm chứ sao ! Vì chưa có phòng nên ké bên trường Tây chứ xiu».

Tên nhỏ què cơ, đứng cứng ngắc như Từ Hải.

«Luật tưởng...tưởng...»

Nhỏ Dung cười, quay xe đi :

«Thôi về nghe, chúc thi đậu.»

Tôi ngồi sau quầy tay ôm hông nhỏ :

«Chị về nghe, khi nào Luật đến nhà chơi với... cháu, cháu bé xinh lắm.»

Ta không nhìn lại, nhưng tưởng tượng nét mặt chú nhỏ, đầu mặt sau lưng Dung, ta cười bằng thích, và cười ngoài đường đâu có phải là tác phong nhà giáo, nhưng ta bỗng dưng quên mất mình là cô giáo, ta cứ cười tỉnh khô. Và Chúa ạ, hãy tha lỗi cho con một lần và chỉ một lần thôi.

TÔN NỮ THU DUNG

bai nhận được từ bạn ngọc

• • • • •

VÂN

nguyễn thị tiểu my, hạ huyền, lyên, lê đình sự, vương thị ngọc ngân, mặc mặc, trang, tâm huê, ngô kim khôi, D. Thủy, nghi hương BH. thiện thư. nguyễn hạ liên, huỳnh thị đã tràng, minh chi, hạ lam, vũ hương. lan phương. tư đắc. tuyết oanh, nãi, thanh huyền, tề thương tề, hạ chiêu, lis, nờ pè dung ngà. nguyễn thủy vy thu, trần thu thu, trần nguyên, thanh vân, trần huỳnh TH. phương chi, tuyết oanh, lựa ngày xưa, dung từ, tôn nữ thu dung, huỳnh song, nguyễn thị mây ti, vành khuyên. nguyễn biệt phổ, nguyễn thị vi thu, trần quang thiêu, trọng thi, rơ tem, trần thị quý, tề thương tề, trần xuân đông, ngô thị cát nhung, bích liên tôn nữ, phan di hương, tuyết oanh, nguyễn trịnh hoài, nguyễn phạm ngữ, sơn liêm, tề tam thừa, cao thể vân, chung thủy, phạm thị kim phượng, về tề, huỳnh thị đã tràng, phan di hương, dao hồng, đồ hữu thị dung, nguyễn phạm ngữ.

THO

hạ huyền, hoa rừng, ng văn trung, tỷ như, ph. loan, mây trắng, jalau, yên chi, huỳnh hải đăng, tâm huê, ngô kim khôi, anh việt thy, vũ thái mường, vũ trần nguyên, thiêu linh, trần viết dũng, lê quang châu, không vĩnh nguyên, đông triều, ngô cang, minh chi, ti ti nãi, lá tím, trương hằng hùng, tề thương tề, lê đông tùng, nguyễn thị thanh dung, nguyên an xuân, thiêu lynh, lưu tuyết nhung, nguyễn nhật ánh, huy thanh, thăng hoa, hà huyền hoa, linh vân, nguyễn lăng trung, đã tràng huyền xưa, ngọc yên, trần xuân đông, nghi dung, nguyễn danh lang, tuyết oanh, nguyễn phú phong, đăng trâm ngăm, biển nhớ, nguyễn iên nãi, nguyễn tấn si, phạm dương nam, huỳnh bá ngọc, giảng linh từ, mai thoại thư, trần quang đông, đình thể hùng, về tề, nguyễn dao thường, huyền xưa, phan di hương, hư sinh, thy nam, đồ hữu thị dung, tổ lê, nguyễn phạm ngữ, dạ què, kiều hạnh, từ nhơn, về trần nguyên, ướt mì, vũ ngọc trúc, nguyễn thương tình, trần mộng hoàng, tương từ thảo.

PHÁT HÀNH TRUNG TUẦN THÁNG 7-1974

*một tác phẩm dám nói là mới lạ
nhất trong văn chương Việt Nam
từ trước tới nay của tác giả*

**NHÀ TÔI, THÀNH VŨ, NGỰA CHỨNG TRONG SÂN
TRƯỜNG, PHƯỢNG VĨ, CẦU MƠ...**

CÂY LEO HẠNH PHÚC

- TÁC PHẨM MUÔN THUỞ CỦA MỌI GIA ĐÌNH VIỆT NAM.
- BÔNG HỒNG TÌNH NGHĨA CỦA CON CÁI DÂNG KÍNH CHA MẸ.
- CHIỀM HÔN DÀI ÂN ÁI CHỒNG TẶNG VỢ VÀ VÒNG TAY KEO SƠN VỢ ÔM CHẶT CHỒNG.
- NGÓT 600 TRANG SÁCH GIẢI NGHĨA TÌNH YÊU CHA MẸ, CON CÁI, THẤY CÔ, TRƯỜNG LỚP, BẠN BÈ, QUÊ HƯƠNG VÀ CUỘC ĐỜI.